

کتاب مکاشفه

مقدمه

۱ ای مکاشفه عیسی مسیح آسته که خُدا بلده شی دد تا چیزای ره که د زودی باید واقع شنه، بلده خدمتگاری خُو نشو بدیه. او ملایکه خُو ره ربی کد تا امو چیزا ره بلده خدمتگار خُو یوختا برملا کنه. ۲ و یوختا د باره تمام چیزای که دید شاهدی میدیه، یعنی د باره کلام خُدا و شاهدی عیسی مسیح. ۳ نیک د بخت کسی که کلمه های امزی پیشگویی ره میخانه و نیک د بخت کسای که گوش میگیره و چیزای ره که دمزی پیشگویی نوشته یه نگاه مونه، چراکه وخت نزدیک آسته.

شروع پیشگویی

۴ از طرف یوختا، بلده هفت جماعت ایماندارا که د ولایت آسیا^a آسته: فیض و سلامتی از طرف امزو که آسته، بُود و میبه نصیب شمو شنه و از طرف هفت روح که د پیش روی تخت شی آسته، ۵ و از طرف عیسی مسیح که شاهد راستگوی آسته و اولین کسی که از مینکل مرده ها زنده شده و حکمران پادشایون زمی یه. امو که مو ره محبت مونه و مو ره از گناهای مو قد خون خُو آزاد کد ۶ و مو ره د پادشاهی رسند تا د عنوان پیشوا بلده خُدا یعنی آته شی خدمت کنی؛ جلال و قدرت تا ابدالاباد ازو باد! آمین.

۷ اونه، او قد اور ها میبه

و هر چیم او ره مینگره،

حتی کسای که او ره قد نیزه زده؛

و تمام قوم های روی زمی بخاطر ازو ماتم مونه. آر، امی رقم موشه! آمین.

۸ خداوند-خُدا مویکه: "ما «آلف» و «یا»^b استم، امو که آسته، بُود و میبه، امو قادرِ مطلق."

روایای یوختا

۹ ما یوختا، برار شمو استم که د آزار-و-آذیت و د پادشاهی و د صبر-و-حوصله د وسیله عیسی مسیح قد شمو شریک استم. ما بخاطر کلام خُدا و شاهدی د باره عیسی مسیح د یگ جزیره د نام پاتموس بُودم^{۱۰} که د روز مولا^c د زیر تاثیر روح قرار گرفتیم و از پشت خویگ آواز بلند رقم آواز شیپور شنیدم^{۱۱} که گفت: "چیزی ره که مینگری د یگ کتاب نوشته کو و د هفت جماعت ایماندارا ربی کو، یعنی د افسس، اسمیرنا، پرگاموس، تیاتیرا، ساردس، فیلاذلیفه و لائودیکیه." ۱۲ اوخته روی خُو ره دور ددم تا صاحب امزو آواز ره که قد ازمه توره موگفت بنگرم؛ و غیتیکه روی خُو ره دور ددم هفت چراغدان طلائی ره دیدم^{۱۳} و د مینکل چراغدانایکو کس رقم «باچه انسان» آلی بُود که چپن دراز پوشیدد و شال زرین د بله سینه شی بُود. ۱۴ سر و موی شی رقم پاشم آلی سفید بُود، سفید مثل برف؛ و چیمای شی رقم آنگه آتش، ۱۵ پای های

^a ۱:۴ بلده معلومات د باره آسیا د فهرست لغات مُشکل رُجوع کنید. ^b ۱:۸ یعنی اول و آخر. ^c ۱:۱۰ «روز مولا» یعنی «روز یگ شمبه»، چون عیسی مسیح د روز یگ شمبه از مرده ها دوباره زنده شد. ^d ۱:۱۱ امی شارا که نام هر کدم شی گرفته شد د ترکیه امروزی موقعیت دره.

شی رقم برنج جلا ددگی که د کوره آتش جلا دده شده بشه و آواز شی رقم غرش آو های کلو. ^{۱۶} او د دست راست خو هفت ستاره دشت و از دان شی شمشیر تیز دو دم بر موشد و چهره شی رقم آفتو آلی بود که روشنی بقوت میدد. ^{۱۷} وختیکه او ره دیدم رقم مرده آلی د پیش پای های شی افتدم، لیکن او دست راست خو ره د بله مه ايشته گُفت: "ترس نخور، ما اول و آخر آستم ^{۱۸} و امو که زنده یه. ما مرده بودم، و له توخ کو، آلی تا ابدالاباد زنده آستم و کلی های مرگ و عالم مرده ها د پیش از مه یه. ^{۱۹} پس چیزای ره که دیدی و چیزای ره که آسته و چیزای ره که بعد ازی واقع موشه نوشته کو. ^{۲۰} راز امزو هفت ستاره که د دست راست مه دیدی و راز امزو هفت چراغدان طلائی اینی آسته: امو هفت ستاره ملایکه های هفت جماعت ایماندار آسته و امو هفت چراغدان امو هفت جماعت ایماندار.

بلده جماعت ایماندارای شار افسس

^۱ بلده ملایکه جماعت ایماندارای افسس نوشته کو:

امو کسی که هفت ستاره د دست راست خو دره و د مینکل هفت چراغدان طلائی قدم میزنه اینی تورا ره مَوگیه: ^۲ ما از اعمال تو، از زحمت و صبر-و-خوصله تو باخبر آستم. ما میدنم که تو مردمای شیرر ره تحمل نمیتنی؛ تو امو کسای ره که خود ره رسول مَوگیه، و له نیستنه آزمایش کدی و پی بردی که اونا دروغگوی آسته. ^۳ تو صبر-و-خوصله کدی و بخاطر نام از مه سختی ها ره تحمل کدی و منده-و-دلسرد نشدی. ^۴ لیکن امی یگ شکایت ره د ضد تو درم: تو عشق-و-علاقه اولی خو ره ایله کدی. ^۵ پس د یاد خو بیرو که از کجا افتدی! توبه کو و امو اعمال ره انجام بدی که د اول انجام میددی. اگه توبه نکنی، ما د پیش تو مییم و چراغدان تو ره از جای شی باله مونم. ^۶ لیکن امی یگ خوبی ره دری که از کارای نیکولائیان بد موری، امو رقم که ما ام بد موبرم. ^۷ هر کسی که گوش شنوا دره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه. هر کسی که پیروز شنه، ما بلده ازو حق میدیم که از درخت حیات که د باغ بهشت خدا آسته، بخوره.

بلده جماعت ایماندارای شار اسمیرنا

^۸ بلده ملایکه جماعت ایماندارای اسمیرنا^۹ نوشته کو:

امو کسی که اول و آخر آسته، امو که مرد و دوباره زنده شد، اینی تورا ره مَوگیه: ^۹ ما از مصیبت و غریبی تو خبر درم، باوجود که دولت مند آستی! ما از بدگویی امزو کسا خبر درم که خود ره یهودی مَوگیه، و له یهودی نییه، بلکه جماعت شیطان آسته. ^{۱۰} از رنج-و-عذابی که د بله تو آمدنی آسته، ترس نخور. باخبر بش که ابلیس بعضی از شمو ره د بندی خانه میندزه تا آزمایش شنید و بلده ده روز شمو رنج-و-عذاب مینگرید. لیکن تا دم مرگ وفادار بش و ما تاج حیات ره دز تو میدیم. ^{۱۱} هر کسی که گوش شنوا دره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه. هر کسی که پیروز شنه، از مرگ دوام هیچ ضرر نمینگره.

بلده جماعت ایماندارای شار پرگاموس

^{۱۲} بلده ملایکه جماعت ایماندارای پرگاموس نوشته کو:

امو کسی که شمشیر تیز دُو دم دَره، اینی تورا ره مَوگیه: ^{۱۳} 'ما میدنم که تُو د کجا زندگی مونی، د جای که تخت شیطو آسته. ولے باوجود ازی ام تُو د نام از مه قایم-و-استوار مندے و ایمانی ره که دز مه دری انکار نکدے، حتی د امزو روزای که آنتیپاس شاهد وفادار مه د مینکل شمو، د جایی که شیطو بُود-و-باش دَره کشته شد.

^{۱۴} مگم چند چیز د ضد تُو دَرُم: تُو د اونیجی کسای ره دری که از تعلیم بلعام نبی پیروی مونه، از تعلیم کسی که بالاق پادشاه ره یاد دد که د دم روی بنی اسرائیل سنگ لخشندک بیله تا اونا از خوراک های که بلده بت ها قربانی شده بخوره و د زناکاری گرفتار شنه. ^{۱۵} امی رقم تُو بعضی کسای ره ام دری که از تعلیم نیکولائیان پیروی مونه.

^{۱۶} پس توبه کو! اگه نه، د زودی د پیش تُو مییم و قد شمشیر دان خُو د خلاف ازوا جنگ مونم. ^{۱۷} هر کسی که گوش شنوا دَره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه: هر کسی که پیروز شنه، ما از «من»^{۱۸} تاشه شده بلده شی میدیم و ام یگ سنگ سفید بلده ازو میدیم که د روی امزو سنگ یگ نام نو نوشته یه که هیچ کس او ره نموفامه بَعیر از کسی که او ره د دست میره.

بلده جماعت ایماندارای شار تیاتیرا

^{۱۸} بلده ملایکه جماعت ایماندارای تیاتیرا نوشته کو:

باچه خدا که چیمای شی رقم آنگه آتش آلی و پایای شی رقم برنج جلا ددگی آسته اینی توره ها ره مَوگیه: ^{۱۹} ما از اعمال تُو، از مُحبت، ایمان، خدمت و صبر-و-خوصیله تُو خبر دَرُم و میدنم که کارای آخر تُو از اول کده خوبتر آسته.

^{۲۰} لیکن امی یگ شکایت ره د ضد تُو دَرُم: تُو امو خاتو ره که ایزابل نام دَره سر ایله ایشته، امو ره که خود ره پیغمبر مَوگیه و قد تعلیم خُو خدمتگاری مره گمراه مونه، تا زناکاری کنه و از خوراک های که بلده بت ها قربانی شده، بخوره. ^{۲۱} ما بلده شی وخت ددم که از زناکاری خُو توبه کنه، لیکن او نمیخایه که توبه کنه. ^{۲۲} اینه، ما او ره میزنم که د جاگه بفته و کسای ره که قد ازو زنا مونه د رنج-و-مُصیبت سخت گرفتار مونم، سیوا که اونا از کارای خُو توبه کنه؛ ^{۲۳} و ما پیروای^a ازو ره میزنم که بمره. اوخته تمام جماعت های ایماندارا میدنه که ما امو استم که دل ها و فکرا ره کُنج-و-کاو مونم و هر کدم شمو ره د مطابق اعمال شمو اجر یا جزا میدیم.

^{۲۴} لیکن بلده باقی شمو که د تیاتیرا استید، شمو کسای که ای تعلیم ره قبول نکدید و چیزی ره که «راز غوج شیطو» گفته موشه یاد نکریتید، دز شمو مَوگم که ما کدم بار دیگه ره د بله شمو نمیلیم، ^{۲۵} فقط د چیزی که درید محکم بشید، تا وختیکه ما بییم. ^{۲۶} کسی که پیروز شنه و کارای مره تا آخر د جای بیره، او ره د بله ملت ها قدرت-و-اختیار میدیم: ^{۲۷} او قد سوته آینی د بله ازوا حکمرانی مونه و اونا ره رقم کوزه گلی میده میده مَوکنه، امو رقم که ما قدرت-و-اختیار ره از آته آسمانی یافتیم. ^{۲۸} امچنان بلده ازو ستاره صبح^b ره موبخشم. ^{۲۹} هر کسی که گوش شنوا دَره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه.

^a ۲:۲۳ د جای «پیروای ازو» د زبون یونانی «اولادای ازو» نوشته یه. ^b ۲:۲۸ «ستاره صبح» یعنی سیاره زهره، امکان دَره که یگ تشبیه بلده نور عیسی مسیح بشه.

‡ ۲:۱۴ عددها ۳۱:۱۶ † ۲:۱۷ خروج ۱۶.

بلده جماعت ایماندارای شارِ ساردِس

۳^۱ بلده ملایکه جماعت ایماندارای ساردِس نوشته کو:

امو کسی که هفت روح خُدا و هفت ستاره دره اینی توره ها ره مَوگیه: 'ما از کارای تو باخبر آسْتَم؛ تو نام بُر کدے که زنده آستی، ولے مُرده یی. ۲ بیدار شو و چیزی ره که باقی منده و نزدیک دَ مُردو یه، قوت پدی، چراکه ما اعمال تو ره دَ حُصورِ خُدا کامل نیافتَم. ۳ پس چیزی ره که حاصل کدی و شنیدی دَ یاد خُو بیرو و او ره دَ جای آورده تویه کو. لیکن اگه بیدار نشنی، ما رقم دُز آلی دَ بله تو مییم و تو نموفامی که دَ کدم زمان دَ بله تو مییم. ۴ لیکن هنوز چند نفر دَ ساردِس دری که دامون خُو ره ناپاک نکده و اونا دَ کالای سفید قد ازمه قدم میزنه، چراکه لایق شی ره دره. ۵ هر کسی که پیروز شنه رقم ازوا کالای سفید دَ جان شی دده موشه و نام ازو ره هرگز از کتاب حیات گل نموم، بلکه نام ازو ره دَ حُصورِ آتِه خُو و ملایکه های شی اقرار موکنم. ۶ هر کسی که گوش شنوا دره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه.

بلده جماعت ایماندارای شارِ فیلاذلیفه

۷^۱ بلده ملایکه جماعت ایماندارای فیلاذلیفه نوشته کو:

امو کسی که مقدّس و حق آسته، امو کسی که کلی داوود ره دره، امو که واز مونه و هیچ کس بسته کده نمیتنه، امو که بسته مونه و هیچ کس واز کده نمیتنه، اینی توره ها ره مَوگیه: ۸ 'ما از اعمال تو باخبر آسْتَم. اینه، ما یگ درگه واز ره دَ پیش روی تو ایشتم که هیچ کس او ره بسته کده نمیتنه؛ ما میدنم که قوت تو کم آسته، ولے تو کلام مره نگاه کدی و نام مره انکار نکدی. ۹ اینه، امو کسای که از جماعت شیطو آسته و خود ره یهودی مَوگیه ولے نیبه و دروغ مَوگیه، ما اونا ره وادار موم که بیبه و دَ پیش پایای تو بُفته و بدنه که ما تو ره دوست درم. ۱۰ ازی که تو کلام مره قد صبر-و-خوصله نگاه کدی، ما ام تو ره از ساعت آزمایش نگاه موم که دَ بله تمام دنیا آمدنی آسته تا تمام کسای که دَ روی زمی زندگی مونه آزمایش شنه. ۱۱ ما دَ زودی مییم؛ پس دَ چیزی که دری محکم بش، تا هیچ کس تاج تو ره گرفته ننته. ۱۲ هر کسی که پیروز شنه، او ره دَ خانه خُداي خُو یگ ستون جور موم و او هرگز ازونجی برو نموره. ما دَ بله ازو نام خُداي خُو ره نوشته موم و نام شارِ خُداي خُو ره یعنی نام اورشلیم نو ره که از عالم باله از طرف خُداي مه میبه و امچنان نام نو خود ره. ۱۳ هر کسی که گوش شنوا دره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه.

بلده جماعت ایماندارای شارِ لاودیکیه

۱۴^۱ بلده ملایکه جماعت ایماندارای لاودیکیه نوشته کو:

امو که «آمین» گفته موشه، امو شاهدِ صادق و راستگوی که سرمَنشِه خلقتِ خُدا آسته، اینی توره ها ره مَوگیه: ۱۵ 'ما از اعمال تو خبر درم؛ تو نه سرد آستی و نه گرم. کشکه یا گرم موبودی یا سرد. ۱۶ پس، بخاطری که تو دلَمل آستی، یعنی نه گرم و نه سرد، تو ره از دان خُو تَف موم. ۱۷ چون تو موگی: "ما دولت مند آسْتَم و مال-و-دولت جم کدیم و دَ هیچ چیز محتاج نیسْتَم." مگم تو خبر نداری که بیچاره، مُسکین، غریب، کور و لُج آستی. ۱۸ ما تو ره نصیحت موم که طَلاي دَ آتش خالص شده ره از مه بخر تا دولت مند شنی؛ و کالای سفید ره بخر تا بیوشی و

^a ۳:۱۰ دَ جای «کلام مره قد صبر-و-خوصله نگاه کدی» دَ زیون یونانی «کلام صبر-و-خوصله مره نگاه کدی» نوشته یه.

شرمندگی لُچی خُو ره بُپوشنی، و مَلَم ره بخر تا دَ چیمای خُو ملیده بینا شنی. ^{۱۹} کسای ره که ما دوست دَرُم، اونا ره سرزنش و اصلاح مَوْنَم؛ پس سرِ غَیرت شو و توبه کو. ^{۲۰} اینه، ما دَ دانِ درگه ایسته شُدِه تَخ تَخ مَوْنَم؛ اگه کس آواز مَرِه بَشَنَوِه و درگه ره واز کنه، ما دَ پیشِ اَزُو داخلِ مَوْرُم و قد اَزُو نان مَوخورُم و اُو ام قد ازمه نان مَوخوره. ^{۲۱} هر کسی که پیروز شنه، ما ای حق ره دَزُو میدیم که قد ازمه قتی دَ بِلِه تَخت مه بَشینه، امو رقم که ما پیروز شُدُم و قد آتِه خُو قتی دَ بِلِه تَختِ اَزُو شِشْتُم. ^{۲۲} هر کسی که گوشِ شِنوا دَرِه، گوشِ بَگیره که روحِ بَلدِه جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه.

تختی که دَ عالمِ باله یه

۴ بعد اَزُو چیزا ما توخ کدُم و دیدم که یگ درگه دَ عالمِ باله واز آسته و امو آواز ره که دَ اوّل شِنیده بُوْدُم که رقمِ آوازِ شِیپور قد ازمه گپ میزد، بسم گُفت: "دَ اینجی باله بیه و ما چیزای ره بَلدِه تُو نشو میدیم که بعد ازی باید واقع شنه." ^۲ بے بلغه دَ زیرِ تاثیرِ روحِ قرارِ گِرِفْتُم و دیدم که دَ عالمِ باله یگ تَخت آسته و دَ بِلِه اَمزُو تَخت یگو کس شِشْتِه. ^۳ امو که دَ اُونجی شِشْتُدُم رقمِ سنگِ یِشْم و عقیقِ نُورانی معلوم موشُد و دَ گِرِداگِرِدِ تَخت یگ رنگین کمان بُوْد که رقمِ زَمَرْدِ اَلّی دَ نظر مَوخورد. ^۴ دَ گِرِداگِرِدِ تَخت، بیست و چار تَختِ دِیگه بُوْد و دَ بِلِه اَمزُو تَخت ها بیست و چار بَزُرگ شِشْتُد که کالای سفید دَ جان خُو دَشت و دَ سرِ هر کدُمِ ازوا تاجِ طَلایی بُوْد. ^۵ اَمزُو تَختِ آتِشک ها و غُرِش ها و گُرگِرِدراغ ها بَر موشُد. دَ پیشِ رُوی تَختِ هفت چِراغِ مَوسوخت که هفت روحِ خُدا آسته. ^۶ اَمچنان دَ پیشِ رُوی تَختِ یگ چیز رقمِ دریایِ شِیشِه معلوم موشُد، رقمِ بَلور. دَ مینکلِ تَخت و دَ گِرِداگِرِدِ تَخت چار مَوجُوْدِ زنده بُوْد که پُشت و پیشِ ازوا پُر از چیم بُوْد. ^۷ مَوجُوْدِ زنده اوّل رقمِ شیر بُوْد، دومی شی رقمِ گوسله بُوْد، سومی شی چهره رقمِ انسان دَشت و چارمی شی رقمِ بَرگِجِ پرواز کده بُوْد. ^۸ امو چار مَوجُوْدِ زنده هر کدُم شی شَش بال دَشت و گِرِداگِرِد و طرفِ داخلِ بال ها پُر از چیم بُوْد. اونا شاو و روز بَدونِ دَمراسی مَوگُفت:

«قُدوس، قُدوس، قُدوس، قُدوس،

خُداوند-خُدایِ قَادِرِ مُطَلَقِ

که بُوْد و آسته و مییه.»

^۹ هر غَیتی که امو مَوجُوْداتِ زنده امو ره که دَ بِلِه تَخت شِشْتُد و تا اَبَدِ زنده یه، بَزُرگی-و-جلالِ دده احترام و شکر-و-سپاس مَوکد، ^{۱۰} امو بیست و چار بَزُرگ دَ حُصُورِ اَمزُو که دَ تَخت شِشْتُد و تا اَبَدِ زنده یه موفتند و اُو ره پرستش مَوکد؛ اونا تاج های خُو ره دَ پیشِ رُوی تَخت پورته کده مَوگُفت:

«آی خُداوند-خُدایِ^{۱۱} مو، تُو لایق شی ره دَری

که جلال و حُرمت و قُدرت پیدا کنی،

چون تُو تمامِ چیزا ره خَلقِ کدی

و دَ خاست-و-اراده ازتُو اونا دَ و جُوْدِ اَمده و آسته.»

طومار و باره

۵ اوخته دَ دِستِ راستِ اَمزُو که دَ بِلِه تَخت شِشْتُد، یگ طومار ره دیدم که دَ پُشت و رُوی خو نوشته دَشت و قد هفت مَهر، مَهر-و-لاک شُدُد. ^۲ و یگ ملایکه قُدَرتمند ره دیدم که قد آوازِ بَلندِ اعلانِ مَوکد که، "کی لایق شی ره دَرِه

^{۱۱} ۴:۱۱ دَ بعضی نُسَخه ها «آی خُداوند و خُدایِ مو» نوشته یه و دَ بعضی نُسَخه های دِیگه «آی خُداوند.»

که مَهْرای طومار ره کنده اُو ره واز کنه؟^۳ ولے هیچ کس دَ آسمو و یا دَ رُوی زمی یا دَ زیرِ زمی نَتَنست که اُمُو طومار ره واز کُنه و مَنه شی ره بَنگره.^۴ و ما زار زار چخرا مُوکدُم، چُون هیچ کس پَیدا نَشُد که لایقِ واز کدونِ امزُو طومار مُوبود و مَنه شی ره مَیدید.^۵ اوخته یکی امزُو بزرگا دَز مه گُفت: «چخرا نکو! اونه، شَبرِ طایفه یهودا که از ریشِه داوود آسته، پیروز شُدِه تا هفت مَهْر طومار ره بکنه و اُو ره واز کُنه.»

^۶ بعد ازُو دیدُم که دَ بَینِ تَخْت و چار مَوْجودِ زنده و دَ مینکلِ بزرگا یگِ باره ایسته بُود که رقمِ باره حلال شُدِه بُود.^۷ اُو هفت شاخ و هفت چیم دَشت که هفت روحِ خُدا آسته و دَ تمامِ زمی رَبی شُدِه.^۸ اُو اَمَد و طومار ره از دِستِ راستِ امزُو که دَ بِلِه تَخْت شِشْتُد، گِرِفت.^۹ وختیکه طومار ره گِرِفت، اُمُو چار مَوْجودِ زنده و اُمُو بیست و چار بزرگ، دَ پِیشِ باره رُوی دَ خاک اُفتَد. هر کُدمِ ازوا یگِ بَرِبط^{۱۰} دَشت و جامکِ هایِ طَلایی پُر از بَخورِ خوشبوی که دُعا هایِ مُقَدَسینِ آسته.^{۱۱} اونا یگِ سُرودِ نَو میخانند:

«تُو لایقِ شی ره دَری که طومار ره بگیری

و مَهْرای شی ره واز کنی،

چراکه تُو حلال شُدی

و قد خُون خُو مردُم ره از هر طایفه و زبو و قوم و مِلّت بلده خُدا خریدی

^{۱۲} و ازوا بلده خُدا ی مو پادشایو و پیشوایو جور کدی

و اونا دَ بِلِه زمی پادشاهی مونه.»

^{۱۱} بعد ازُو ما توخ کُدم و آوازِ ملایکه هایِ کلو ره شَنِیدُم که گِرِداگِرِدِ تَخْت و مَوْجوداتِ زنده و بزرگا ره گِرِفتُد و تعدادِ ازوا لکِ ها و هزاران هزار بُود.^{۱۲} اونا قد آوازِ بلند مَوگُفت:

«باره که حلال شُد لایقِ شی ره دَره

که قُدرت و دَوْلت، حِکمت و قَوّت،

حُرمت و جلال دَشته بَشه و سِتایش شُنه.»

^{۱۳} اوخته شَنِیدُم که تمامِ مخلوقاتِی که دَ آسمو، دَ رُوی زمی، دَ زیرِ زمی و دَ دریا آسته و چیزیای که دَ مَنه ازوا و جُود دَره، مَوگُفت:

«سِتایش و حُرمت، جلال و قُدرت

امزُو بَشه که دَ بِلِه تَخْت شِشْتِه و از باره تا اَبَد اَلابادا!»

^{۱۴} و اُمُو چار مَوْجودِ زنده گُفت: «آمین!» و اُمُو بزرگا رُوی دَ خاک اُفتَدِه اُو ره سَجده کد.

کندونِ مَهْر ها

^۱ اوخته دیدُم که باره یکی امزُو هفت مَهْر ره واز مونه و شَنِیدُم که یکی امزُو چار مَوْجودِ زنده قد آوازِ رقمِ گِرِگَرِداغِ اَلی مَوگیه: «بیه!»^۲ و دیدُم که اونه، یگِ آسِ سفیدِ مِییه و کسی که دَ بِلِه شی سوار بُود، یگِ کمون دَشت. بلده ازُو یگِ تاج دَدِه شُد و اُو پیروزمندانِه پِیشِ رفت تا پیروز شُنه.

^۳ وختیکه اُو مَهْرِ دوّم ره واز کد، شَنِیدُم که مَوْجودِ زنده دوّم مَوگیه: «بیه!»^۴ اوخته یگِ آسِ دِیگه که رنگِ آتشی دَشت بُرو اَمَد و بلده کسی که دَ بِلِه شی سوار بُود، قُدرت دَدِه شُد تا صُلح ره از زمی باله کنه تا که مردمِ یگدیگِه خُو ره بکُشه. بلده ازُو یگِ شمشیرِ کنه ام دَدِه شُد.

^a ۵:۶ کَلِمه «باره» دَ کِتَابِ مَکاشفه بلده عیسیٰ مسیحِ اِستِفاده شُدِه، و مقصدِ «باره حلال شُدِه» ای آسته که عیسیٰ مسیحِ بلده گُناهِ مردمِ دُنیا دَ صلیبِ قُربانی شُدِه. ^b ۵:۸ «بَرِبط» یگِ اَلِه مَوسیقی آسته که رقمِ دَمبوره اَلی تار دَره.

۵ غَیْتِیکَه اُو مُهْرِ سَوَمِ رِه واز کد، شَنِیدُم که مَوْجُودِ زِنْدِه سَوَمِ مُوگیه: "بیَه!" و دِیدُم که اونه، یگ آسِ سیاه مییه و کسی که دَ بِلِه شی سوار بُود، دَ دِسْت خُو یگ تَرَاوُ دَشْت. ۶ و از مینکلِ امزُو چار مَوْجُودِ زِنْدِه، یگ آواز رِه شَنِیدُم که مُوگُفْت: "یگ مَنک گندُم مُرْدِ یگ روز کار^۷ و سِه مَنک جو مُرْدِ یگ روز کار و دَ روغو و شرابِ ضَرَرِ نَرَسَن."
 ۷ وختیکه اُو مُهْرِ چارُم رِه واز کد، آوازِ مَوْجُودِ زِنْدِه چارُم رِه شَنِیدُم که مُوگیه: "بیَه!"^۸ و دِیدُم که اونه، یگ آسِ کَبُود مییه و کسی که دَ بِلِه شی سوار بُود «مَرگ» نام دَشْت و عالمِ مُرْدِه ها از پُشتِ اَزُو میمَد. بِلْدِه ازوا قُدْرَت دَدِه شُد تا مُرْدُم یگ چارُم زَمی رِه دَ و سِیلِه شَمشیر، قحطی، مَرَضِ وِیَا و جانورایِ دَرِنْدِه رُوی زَمی بَکُشِه.
 ۹ وختیکه اُو مُهْرِ پَنجُم رِه واز کد، دَ زِیرِ قُربانگَه جان های کسای رِه دِیدُم که بخاطرِ کلامِ خُدا و بخاطرِ محکم بُود و دَ شَاهِدی که قَبُولِ کُد، کُشْتِه شُد. ۱۰ اونا قَدِ آوازِ بِلند چِیغِ زَدِه مُوگُفْت: "آی خُداوندِ قَادِرِ مُطْلَق، قُدُوس و بَرَح، تا کِی قِضَاوَتِ نَمُونی و اِنْتِقامِ خُونِ مو رِه از باشنده های رُوی زَمی نِمِیگِیری؟" ۱۱ اوخته بِلْدِه هر کُدُم ازوا یگ کالایِ سفید دَدِه شُد و دَزوا کُفْتِه شُد که کِمِ دِیگِه ام آرام کنه تا تعدادِ همکارا و بَرارونِ ازوا که رَقَمِ ازوا کُشْتِه موشه، پُوره شُنِه.
 ۱۲ و دِیدُم که اُو مُهْرِ شَشُم رِه واز کد و یگ زِلْزِلِه قَوی رُخِ دَد و آفْتُو رَقَمِ پِلَاسِ دَرُشْت^{۱۳} سیاه شُد و ماهِ کَامِلًا رَقَمِ خُونِ اَلّی سُرْخِ شُد ۱۳ و سِتاره های آسَمو دَ زَمی رِیخْت، رَقَمی که دِرِخْتِ اِنجیرِ از بادِ شَدیدِ شورِ مُوخوره و میوه های نَارِسیدِه خُو رِه مِیرِزَنِه. ۱۴ آسَمو رَقَمِ یگ طومارِ پِیچَنده شُدِه جَمِ شُد و هر کوه و جَزیره از جای خُو بُرْدِه شُد. ۱۵ اوخته پادشایونِ زَمی، آدمایِ نامتُو، قومندانان، دَوْلتمَندا و قُدْرتمَندا و هر غُلام و هر نَفِرِ آزادِ خود رِه دَ غارِ ها و دَ بَینِ قاده های کوه ها تاشه کدِه ۱۶ دَ کوه ها و قاده ها کُفْت: "دَ بِلِه مو بُفْتِید و مو رِه از چَهرِه امزُو که دَ بِلِه تَخْتِ شِشْتِه و از غَضَبِ باره تاشه کُنِید، ۱۷ چراکه روزِ بُزُرگِ غَضَبِ ازوا رَسیدِه و کِی مِیْتَنِه که دَ برابرِ شی ایستِه شُنِه؟"

یگ صد و چل و چار هزار

۱ بعد اَزُو دِیدُم که چار ملایکه دَ چار گوشه زَمی ایستِه یِه، دَمِ رُوی چار بادِ زَمی رِه مِیگِیره تا بادِ دَ بِلِه زَمی و دَ بِلِه دریا و دَ بِلِه هیچِ دِرِخْتِ پُفِ نَکُنِه. ۲ اوخته یگ ملایکه دِیگِه رِه دِیدُم که از جای آفْتُو بُرْ شُدو باله مییه و مُهْرِ خُدایِ زِنْدِه رِه قَدِ خُو دَرِه. اُو دَ امزُو چار ملایکه که دَزوا قُدْرَت دَدِه شُد تا دَ زَمی و دریا ضَرَرِ پَرَسَنِه، قَدِ آوازِ بِلند کُفْت: ۳ "تا زمانی که مو دَ پِیشانِه خِدْمَتگارایِ خُدایِ خُو مُهْرِ نَزْدِے، دَ زَمی و دَ دریا و دَ دِرِخْتا ضَرَرِ نَرَسَنِید." ۴ اوخته تعدادِ کسایِ رِه که مُهْرِ شُد شَنِیدُم: از تمامِ طایفه های بَنیِ اِسْرَائیلِ یگ صد و چل و چار هزار نفر مُهْرِ شُد:
 ۵ از طایفه یَهُودا دوازده هزار نفر مُهْرِ شُد.
 ۶ از طایفه رَثوبین دوازده هزار نفر مُهْرِ شُد.
 ۷ از طایفه جاد دوازده هزار نفر مُهْرِ شُد.
 ۸ از طایفه اَشیرِ دوازده هزار نفر مُهْرِ شُد.
 ۹ از طایفه نَفْتالی دوازده هزار نفر مُهْرِ شُد.
 ۱۰ از طایفه مَنَسِی دوازده هزار نفر مُهْرِ شُد.
 ۱۱ از طایفه شِمعون دوازده هزار نفر مُهْرِ شُد.
 ۱۲ از طایفه لاوی دوازده هزار نفر مُهْرِ شُد.
 ۱۳ از طایفه یَساکار دوازده هزار نفر مُهْرِ شُد.
 ۱۴ از طایفه زَبُولون دوازده هزار نفر مُهْرِ شُد.

۶:۶ دَ جای «مُردِ یگ روز» دَ زبون یونانی «یگ دینار» نوشته یِه. ^b ۱۲:۶ دَ جای «دَرُشْت» دَ زبون یونانی «از موی بافته شُدِه» نوشته یِه.

از طایفه یوسف دوازده هزار نفر مُهر شد
و از طایفه بنیامین دوازده هزار نفر مُهر شد.

گروه کته قد کالاهای سفید

^۹ بعد از ی دیدم که اون، یگ گروه کته که هیچ کس اونا ره حساب کده نَمیتنست، از هر ملت و طایفه و قوم و زبو د پیش روی تخت و د حضورِ باره ایسته شُد؛ د جان ازوا کالای سفید و د دستای ازوا شاخچه های درخت خُرمَا بُود ^{۱۰} و اونا د آواز بلند چیغ زده مُوگفت:

”نجات د خدای مو تعلق دره

که د بله تخت میشینه و د باره.“

^{۱۱} تمام ملایکه ها د گرداگردِ تخت و د گرداگردِ بزرگا و چار موجودِ زنده ایسته بُود و اونا د پیشِ تختِ روی د خاک اُفتند و خدا ره سجده کده ^{۱۲} گُفت:

”آمین!

ستایش و جلال،

حکمت و شکرگزاری،

حُرمت و قُوت و قُدرت

از خدای مو باد، تا ابدالابد. آمین.“

^{۱۳} اوخته یکی امزو بزرگا از مه پُرسان کده گُفت: ”امی سفید پوشا کی آسته و از کجا آمده؟“ ^{۱۴} ما دز شی گُفتُم: ”صاحب، خود تو میدنی!“ اوخته او دز مه گُفت: ”امیا کسای آسته که از عذابِ سخت خلاص شده و کالای خُو ره شُشته و د خُونِ باره سفید^{۱۵} کده. ^{۱۵} امزی خاطر اونا د پیشِ رویِ تختِ خدا آسته و شاو و روز او ره د خانه شی عبادت مونه و امو که د بله تخت شُشته، اونا ره د تی خیمه خُو جای دده. ^{۱۶} اونا دیگه هرگز گُشنه و تُشنه نُموشه و آفتو اونا ره نَمیزنه و نه ام کدم گرمی سخت د بله ازوا مییه. ^{۱۷} چون باره که د مینکلِ تخت ایسته یه، چوپونِ ازوا موشه و اونا ره سون چشمه های آبِ حیاتِ هدایت مونه و خدا تمام آودیده ها ره از چیمای ازوا پاک مونه.“

مهر هفتم

^۱ وختیکه باره مهرِ هفتم ره واز کد، تقریباً نیم ساعت د عالمِ باله خاموشی برقرار شد. ^۲ و ما امو هفت ملایکه ره دیدم که د حضورِ خدا ایسته یه و دزوا هفت شیپور دده شد. ^۳ اوخته یگ ملایکه دیگه آمده د پیشِ قربانگاه ایسته شد و او یگ آتشدانِ طَلایی دشت. دَمزو ملایکه بخورِ خوشبوی کلو دده شد تا او ره قد دُعاهای تمام مُقَدَّسین د بله قربانگاهِ طَلایی که د پیشِ رویِ تخت آسته، تقدیم کنه. ^۴ و دُودِ بخورِ خوشبوی قد دُعاهای مُقَدَّسین از دستِ ملایکه د حضورِ خدا باله رفت. ^۵ بعد ازو ملایکه آتشدان ره گرفته از آتَشِ قربانگاه پُر کد و د بله زمی پورته کد. اوخته گرگردراغ، آوازها، آتَشک ها و زلزله پیدا شد.

^a ۷: ۱۴ «د خُونِ باره سفید کده» یعنی گناه های خُو ره د وسیله خُونِ مسیح پاک کده.

هفت شیپور

۶ پس امو هفت ملایکه که هفت شیپور دشت، آماده شد تا اونا ره د صدا بیره. ۷ اوخته ملایکه اول شیپور ره د صدا آورد و زاله و آتش قد خون قتی تاه آمد و د بله زمی بارید و یگ سیوم زمی و یگ سیوم درختا و تمام علفای سوز ره سوختند. ۸ و ملایکه دوم شیپور ره د صدا آورد و یگو چیز رقم کوه کته که د آتش موسوخت د دریا اندخته شد و یگ سیوم دریا د خون تبدیل شد ۹ و یگ سیوم زنده جانای دریایی مُرد و یگ سیوم کشتی ها نابود شد. ۱۰ ملایکه سیوم شیپور ره د صدا آورد و یگ ستاره کته رقم مشعل در دده شده از آسمو تاه آمد و د بله یگ سیوم دریا ها و چشمه های او افتد. ۱۱ نام امزو ستاره افسنتین^a بود. یگ سیوم او ها کلو تلخ شد و غدر مردم از خاطر او های تلخ شده مُرد. ۱۲ ملایکه چارم شیپور ره د صدا آورد و یگ سیوم آفتو و یگ سیوم ماهتو و یگ سیوم ستاره ها زده شد، د اندازه که یگ سیوم ازوا تریک شد و یگ سیوم روز و یگ سیوم شاو بے روشنی مند. ۱۳ و د حالیکه توخ موکدم، شنیدم که یگ بُرگج د حین پرواز د مینکل آسمو د آواز بلند مویکه: "وای، وای، وای د حال باشنده های زمی، بخاطر آواز شیپور های امزو سه ملایکه که اونا د زودی د صدا میره."

۹ وختی ملایکه پنجم شیپور ره د صدا آورد، ما یگ ستاره ره دیدم که از آسمو د زمی افتد و کلی چاه بے آخر بلده ازو دده شد. ۲ او دان چاه بے آخر ره واز کد و از چاه یگ دود رقم دود تنور کته بر شد و آفتو و هوا د وسیله دود چاه تریک شد. ۳ و از مینکل دود ملخ ها د بله زمی آمد و بلده ازوا قدرتی دده شد که رقم قدرت دممکجکای زمی بود. ۴ بلده ازوا گفته شد که د علفای زمی و گیاه های سوز و درختا ضرر نرسنه، بلکه فقط د امزو مردما ضرر برسنه که مهر خدا ره د پیشانی خو ندره. ۵ بلده ازوا اجازه کشتون مردما دده نشد، بلکه دزوا فقط اجازه دده شد که اونا ره مدت پنج ماه عذاب کنه و عذاب ازوا مثل درد-و-سوز نیش دممکجک بود که یگ نفر ره نیش میزنه. ۶ د امزو روزا مردم مرگ طلب مونه، لیکن پیدا نمیتنه، د آرزوی مردو آسته، و لے مرگ ازوا دوتا مونه. ۷ شکل امزو ملخ ها رقم اسپ های بود که بلده جنگ آماده شده بشه. د بله سر ازوا یگ چیز رقم تاج طلایی آلی بود و چهره های ازوا رقم چهره انسان. ۸ موی های ازوا رقم موی خائونو آلی و دندونای شی مثل دندونای شیر آلی بود. ۹ اونا زره ها رقم زره های آینی دشت و آواز بال های ازوا رقم آواز گاڈی های جنگی کلو بود که قد اسپ ها د جنگ مودوه. ۱۰ اونا رقم دممکجک ها آلی دم و نیش دشت و د دم ازوا قدرت بود که مردم ره بلده پنج ماه عذاب کنه. ۱۱ اونا د بله خو یگ پادشاه دشت که او ملایکه چاه بے آخر بود که د زیون عبرانی نام ازو «آبدون» آسته و د یونانی او ره «آپولیون»^b مویکه. ۱۲ «وای» اول تیر شد. اینه، دو «وای» دیگه هنوز منده که بعد ازی مییه.

۱۳ ملایکه ششم شیپور ره د صدا آورد و ما یگ آواز ره از مینکل چار شاخ قربانگاه طلایی که د حضور خدا آسته، شنیدم. ۱۴ و امو آواز د امزو ملایکه ششم که شیپور دشت گفت: "امو چار ملایکه ره که د دریای کته فرات د بند آسته، خلاص کو." ۱۵ پس امو چار ملایکه که بلده امزی ساعت و روز و ماه و سال آماده نگاه شدد، خلاص شد تا یگ سیوم بشر ره بکشه. ۱۶ تعداد لشکر سواره ازوا دو صد میلیون نفر بود؛ ما تعداد ازوا ره شنیدم. ۱۷ اسپ ها و سوارای ره که ما د رویای خو دیدم، اینی رقم معلوم موشد: زره های ازوا رنگ آتشی و کبود و زرد گوگردی دشت. سر اسپ ها رقم سر شیر آلی معلوم موشد و از دان ازوا آتش، دود و گوگرد بر موشد. ۱۸ د وسیله امزی سه بلا یعنی آتش، دود و گوگرد که از دان ازوا بر موشد، یگ سیوم بشر کشته شد. ۱۹ چون قدرت اسپ ها د دان و دم ازوا بود؛ دم های ازوا مثل مار های آسته که سر دره و قد ازوا نیش میزنه. ۲۰ باقی بشر که د وسیله امزی بلا ها کشته نشد، هنوز ام از کارای دست خو توبه

^a ۸:۱۱ «افسنتین» یگ گیاه کلو تلخ رقم مستار آسته. ^b ۹:۱۱ معنای «آبدون» و «آپولیون» د زیون یونانی «نابود کونده» آسته.

نکد و پرستش کدون جنیات و بُت ها ره ایله نکد، پرستش بُت های طلائی، نقره‌یی، برنجی، سنگی و چوبی ره که قدرت دیدو و شنیدو و راه رفتو ره نداشت. ۲۱ امچنان اونا از آدمکشی و جادوگری و زناکاری و دُزی توبه نکد.

ملایکه و طومار ریزگ

۱ اوخته یگ ملایکه قدرتمند دیگه ره دیدم که از آسمو تاه مییه. او قد اور پوشنده شُد و د بِلَه سر شی رنگین کمو بود. چهره ازو رقم آفتو آلی و پایای شی رقم ستون های آتش بود. ۲ او د دست خو یگ طومار ریزگک واز شُده دشت. او پای راست خُو ره د دریا و پای چپ خُو ره د بِلَه زمی ایشت ۳ و د آواز بلند رقم غرش شیر چیغ زد و غبّتیکه چیغ زد، هفت گرگردراغ آواز خُو ره بُر کد. ۴ بعد ازو که هفت گرگردراغ آواز خُو ره بُر کد، ما آماده شُدیم که نوشته کنیم، لیکن یگ آواز از عالم باله شنیدم که موگفت: "چیزای ره که هفت گرگردراغ گُفت مَهر کو و اونا ره نوشته نکو." ۵ اوخته امو ملایکه ره دیدم که د بِلَه دریا و زمی ایسته بود. او دست راست خُو ره سون آسمو باله کد ۶ و د نام امزو که تا ابدالباد زنده یه و آسمو ره قد تمام چیزای که د مَنَه شی آسته و زمی ره قد تمام چیزای که د مَنَه شی آسته و دریا ره قد تمام چیزای که د مَنَه شی آسته خلق کده، قَسَم خورد و گُفت: "دیگه طال نمُوخوره، ۷ بلکه د امزو روزای که ملایکه هفتم شیبور ره د صدا میره، راز خدا تکمیل موشه، امو رقم که د خدمتگاری خُو یعنی د پیغمبرا خبر دده بود." ۸ اوخته امو آوازی ره که از عالم باله شنیده بودم، بسم قد مه گپ زده گُفت: "بورو، طومار واز شُده ره از دست ملایکه که د بِلَه دریا و زمی ایسته یه، بگیر." ۹ و ما د پیش ملایکه رفتیم و دزو گُفتیم که طومار ریزگک ره دز مه بدیه. او دز مه گُفت: "ای ره بگیر و بخور. ای مَنَه کوره تو ره تلخ مونه، لیکن د دان تو رقم عسل وری شیرین مَره میدیه." ۱۰ پس طومار ریزگک ره از دست ملایکه گرفته خوردم. او د دان مه رقم عسل وری شیرین بود، مگم وختیکه او ره قورت کدم، مَنَه کوره مه تلخ شد. ۱۱ اوخته دز مه گُفت: "تو باید بسم د باره قوم ها، ملّت ها، زبونا و پادشایون کلو پیشگوی کنی."

دو شاهد خدا

۱ بعد ازو بلده مه یگ نی دده شد که رقم چپو اندازه گیری بود و دز مه گُفته شد: "باله شو و خانه خدا و قربانگاه ره اندازه بگیر و تعداد کسای ره که د اونجی عبادت مونه حساب کو. ۲ لیکن حولی برون خانه خدا ره ایله بدی و او ره اندازه نگیر، چراکه او بلده ملّت ها دده شده و اونا بلده چل و دو ماه شار مقدّس ره پایمال مونه. ۳ و ما د دو شاهد خُو که کالای پلاسی پوشیده، قدرت-و-اختیار میدیم که مدت یگ هزار و دوصد و شصت روز نبوت کنه." ۴ امیا دو درخت زبوتون و دو چراغدان آسته که د حضور خداوند عالم ایسته موشه. ۵ اگه کدم کس بخایه که دزوا ضرر برسنه، آتش از دان ازوا بر موشه و دُشمنای ازوا ره قورت مونه؛ و هر کسی که قصد کنه دزوا ضرر برسنه باید امی رقم کشته شنه. ۶ امیا قدرت-و-اختیار دَره که آسمو ره بند کنه تا د دورون روزای که نبوت مونه بارش نباره. امچنان امیا د بِلَه آو ها قدرت-و-اختیار دَره که اونا ره د خون تبدیل کنه و هر غبّتیکه بخایه، زمی ره د هر رقم بلا گرفتار کنه. ۷ و زمانی که اونا شاهدی ددون خُو ره خلاص کنه، «جانور وحشی» که از چاه بے آخر بر موشه قد ازوا جنگ مونه و د بِلَه ازوا پیروز موشه و اونا ره موکُشه. ۸ جسد های ازوا د سرک عمومی شار کنه پورته موشه که بطور کنایه «سَدوم» و «مصر» گُفته شده، ۹ د امزو جای که مولای ازوا ام د صلیب میخکوب شد. ۹ مدت سه و نیم روز مردما از هر قوم و طایفه و زیو و ملّت جسدای ازوا ره توخ مونه و اجازه نمیدیه که اونا د قبر ایسته شنه. ۱۰ باشنده های روی زمی بخاطر ازوا

۱۱:۸ یعنی شار کنه که شاید اورشلیم بشه، رقم شار فاسد سدوم تباه موشه و رقم مملکت سرکش مصر د بِلَه شی بلا ها مییه.

خوشی مونه و جشن گرفته د یگدیگه خو تحفه ریی مونه، چراکه امی دُو پیغمبر باشنده های رُوی زمی ره د عذاب کدد. ^{۱۱} لیکن بعد از سه و نیم روز، روح حیات از جانب خدا د جسد های ازوا در آمد و اونا سر پایای خو ایسته شد و کسای که اونا ره دید، سخت ترس خورد. ^{۱۲} اوخته اونا از عالم باله یگ آواز بلند ره شنید که دزوا گفت: "د اینجی باله ببید." و د حالیکه د شمنای ازوا توخ موكد اونا د آور سون آسمو باله رفت. ^{۱۳} د امزو ساعت یگ زلزله قوی رخ دد که دهم حصه شار تباہ شد و هفت هزار نفر د امزو زلزله از بین رفت و کسای که باقی مند، ترس خورده خدای آسمو ره حمد-و- ثنا گفت. ^{۱۴} «وای» دوّم تیر شد؛ اینه، «وای» سوّم د زودی مییه.

شیپور هفتم

^{۱۵} وختیکه ملایکه هفتم شیپور ره د صدا آورد، آواز های بلند د آسمو شنیده شد که موكفت: "پادشاهی دنیا از خداوند مو و از مسیح ازو شد و اوتا ابدالاباد پادشاهی مونه." ^{۱۶} و امو بیست و چار بزرگ که د حضور خدا د بله تخت های خو ششند، رُوی د خاک افتده خدا ره پرستش کد ^{۱۷} و گفت: "تو ره شکر-و-سپاس موكی ای خداوند-خدای قادر مطلق که آستی و بودی، چراکه تو قدرت بزرگ خو ره د دست گرفته و د پادشاهی کدو شروع کد." ^{۱۸} ملّت ها قار شد و غضب ازتو آمد. آلی زمانی رسیده که مرده ها ره قضاوت کنی و د خدمتگاری خو یعنی د پیغمبرا و د مقدّسین و د کسای که از نام تو میترسه، چی ریزه و چی کته، اجر بدی و کسای که زمی ره تباہ مونه، اونا ره نابود کنی." ^{۱۹} اوخته خانه خدا د عالم باله واز شد و صندوق عهد خدا د مینه خانه شی دیده شد و د اونجی آتشک، آوازها، گرگرداغ، زلزله و زاله شدید رخ دد.

خاتو و اژدار

۱۲ ^۱ بعد ازو یگ علامت بزرگ د آسمو ظاهر شد: یگ خاتو قد آفتو پوشنده شد و ماهتو د زیر پایای شی بود و د سر خو یگ تاج از دوازده ستاره دشت. ^۲ او شکامتو بود و از درد زیدو و عذاب اولاد پیدا کدو ناله-و-فریاد موكد. ^۳ بعد ازو یگ علامت دیگه د آسمو دیده شد: د اونجی یگ اژدار کته سرخ رنگ بود که هفت سر و ده شاخ دشت و د بله هفت سر شی هفت تاج بود، ^۴ و دم ازو یگ سوّم ستاره های آسمو ره جم کد و د زمی پورته کد. اوخته اژدار د پیش روی امزو خاتون که د حال زیدو بود، ایسته شد تا امی که باچه ازو پیدا شنه، باچه شی ره قورت کنه. ^۵ اوخته امو خاتو یگ باچه زید که او قد تیاق آینی د بله تمام ملّت ها حکمرانی مونه؛ و باچه ازو د حضور خدا و تخت شی برده شد. ^۶ و خود خاتو د بیابو دوتا کد، د یگ جای که از طرف خدا بلده شی آماده شد تا مدت یگ هزار و دو صد و شصت روز د اونجی ازو نگاهداری شنه.

^۷ اوخته د آسمو جنگ در گرفت. میکائیل و ملایکه های شی قد اژدار جنگ کد و اژدار و ملایکه های ازو ام قد ازوا جنگ کد. ^۸ لیکن اژدار تنست پیروز شنه و دیگه بلده ازوا د آسمو جای نمند. ^۹ اژدار کته تاه پورته شد، آرے امو مار قدیمی که نام شی ابلیس و شیطو آسته و تمام دنیا ره گمراه مونه، د زمی پورته شد و ملایکه های ازو قد شی قتی پورته شد.

۱۰ اوخته یگ آواز بلند ره از آسمو شنیدم که موگفت:

”آلی نجات و قوت و پادشاهی خدای مو

و قدرت مسیح ازو برملا شد،

چون مدعی برارون^b مو

که شاو و روز د حضور خدا د بِلِه ازوا تهمت موکد،

تاه پورته شد.

۱۱ اونا د وسیله خون باره

و د وسیله توره شاهدی خو د بِلِه ازو پیروز شد،

چون اونا زندگی خو ره د اندازه دوست نداشت که از مرگ بترسه.

۱۲ پس آی آسمونا و باشنده های شی،

خوشی کنید!

لیکن وای د حال شمو، آی زمی و دریا،

چراکه ابلیس قد خشم-وقار کلو د بِلِه شمو تاه آمده،

چون او میدنه که وخت شی کم آسته.”

۱۳ وختی اژدار دید که د زمی پورته شده، او پشت امزو خاتو ره گرفت که باچه زیدد. ۱۴ لیکن بلده خاتو دو بال برگج کته

دده شد تا د امزو جای که د بیابو بلده شی آماده شد، پرواز کنه، د جایی که بلده یگ زمان و زمان ها و نیم زمان،^b دور

از نظر مار از شی نگاهداری موشه. ۱۵ اوخته مار^c از پشت خاتو، از دان خو رقم دریا آو ایله کد تا سیل شی او ره گرفته

بیره. ۱۶ مگم زمی د خاتو کومک کده دان خو ره واز کد و دریای ره که اژدار از دان خو ایله کدد، قورت کد. ۱۷ اوخته

اژدار د بِلِه خاتو فار شد و رفت تا قد اولادای باقی منده شی جنگ کنه که احکام خدا ره د جای میره و شاهدی عیسی ره

محکم میگیره. ۱۸ پس اژدار د بِلِه ریگ دریا ایسته شد.^d

جانور وحشی دریا

۱۳ اوخته دیدم که جانور وحشی از دریا بر موشه. او ده شاخ و هفت سر دشت که د بِلِه شاخای شی ده تاج بود و

د بِلِه سر های شی نام های کفرآمیز نوشته شد. ۲ امو جانور وحشی ره که دیدم رقم پلنگ بود و پایای شی رقم

پایای خرس و دان شی رقم دان شیر. اژدار قدرت و تخت و اختیارات کلون خو ره دزو دد. ۳ یکی از سر های ازو رقمی

معلوم موشد که زخم کشنده خورده بشه، و له امو زخم کشنده شی جور شد. تمام دنیا خیره مند و از پشت امزو جانور

وحشی مورفت. ۴ مردم امو اژدار ره که اختیارات خو ره د جانور وحشی دده بود پرستش کد و اونا امو جانور وحشی ره ام

پرستش کد و گفت: ”کی مثل امزی جانور وحشی آسته؟ کی میتنه د ضد ازی جنگ کنه؟“ ۵ بلده ازو یگ دان دده شد

که توره های پُرکیر و کفرآمیز بگیه و بلده ازو اجازه دده شد که مدت چل و دو ماه از اختیارات خو استفاده کنه. ۶ او دان

خو ره د کفرگویی واز کد تا د ضد خدا، نام شی، جایگاه شی و تمام موجودات که د عالم باله آسته کفر بگیه. ۷ بلده ازو

اجازه دده شد که قد مقدسین جنگ کنه و د بِلِه ازوا زور شنه و بلده ازو د بِلِه هر طایفه و قوم و زیو و ملت اختیار دده شد.

^a ۱۲:۱۰ مقصد «برارون» د اینجی «برارون ایماندار» آسته. ^b ۱۲:۱۴ معنای «یگ زمان و زمان ها و نیم زمان» امو رقم که د آیه ۶ ذکر شده،

۱۲۶۰ روز، یعنی سه و نیم سال آسته. ^c ۱۲:۱۵ د اینجی «مار» یگ تشبیه بلده ابلیس یا شیطان آسته. ^d ۱۲:۱۸ بعضی نسخه ها آیه

۱۸ ره ندره یا د شروع فصل ۱۳ نوشته کده.

^۸ و ما دیدم که تمام باشندده های رُوی زمی اُمُو جانورِ وَحشی ره پَرستیش مونه، تمام کسای که نام ازوا دَ شروع پیدایش عالم دَ کِتَابِ حیاتِ باره نوشته نَشُدده، یعنی دَ کِتَابِ حیاتِ باره که حلال شُد. ^۹ هر کس که گوشِ شِنُوا دره، گوشِ بَگیره: ^{۱۰} اگه قرار بَشه که کُدم کس دَ اسیری بوره،

اُو دَ اسیری مورِه؛

اگه قرار بَشه که کُدم کس قد شمشیر کُشته شنه،

اُو قد شمشیر کُشته موشه.

امینجی صبر-و-خوصله و ایمانِ مُقَدَّسین دَ کار آسته.

جانورِ وَحشی دَوَم

^{۱۱} اوخته یگ جانورِ وَحشی دیگه ره دیدم که از زمی بُر موشه. اُو رقم باره اَلی دُو شاخ دَشت و رقم اَزدار توره مُوگفت.

^{۱۲} اُو تمامِ اِختیاراتِ جانورِ وَحشی اَوّل ره دَ حُضُورِ شی دَ کار مُویرد و زمی و باشندده های شی ره وادار مُوكد که جانورِ

وَحشی اَوّل ره پَرستیش کُنه، اُمُو ره که زخمِ کُشِنِدِه شی جور شُد. ^{۱۳} اُو مُعجزه های بَزُرگ نشو میدد، حتی دَ پیشِ نظرِ

مردُم آتِش ره از آسمو دَ زمی بارند. ^{۱۴} اُو باشندده های رُوی زمی ره دَ وسیله مُعجزه های گُمراه کد که بلده اَزو اِجازه

دده شُد تا دَ حُضُورِ جانورِ وَحشی اَوّل نشو بدیه. اُو امی کار ره کده دَزوا کُفت که یگ مُجَسِمه جور کُنه، مُجَسِمه امزُو

جانورِ وَحشی ره که دَ وسیله شمشیر زخمی شُد، و له هنوز زنده بُود. ^{۱۵} دَ جانورِ دَوَم اِجازه دده شُد که دَ مُجَسِمه جانورِ

وَحشی دَم بدیه تا مُجَسِمه امزُو جانورِ توره بَگیه و تمام کسای ره که مُجَسِمه جانورِ وَحشی اَوّل ره پَرستیش نُموكد، بَکُشه.

^{۱۶} امپُنان اُو پگ ره وادار کد، ریزه و کُنه، دَوْلتمند و غریب، غلام و آزاد ره که دَ بِلِه دِستِ راست یا دَ پِشانِه ازوا نشان

ایشته شنه ^{۱۷} تا هیچ کس نَننه که خرید و فروش کُنه، بَغیر از کسای که نشان دره، یعنی نام یا عَدَدِ نامِ امزُو جانورِ وَحشی

ره دره.

^{۱۸} دَ اینجی حِکمت دَ کار آسته: هر کس که دانایی-و-پینایی دره، عَدَدِ جانورِ وَحشی ره حساب کُنه، چُون ای عَدَدِ یگ

آدم آسته و عَدَدِ شی شَش صد و شصت و شَش آسته.

بارِه دَ بِلِه کوهِ صَهیون

^۱ بعد اَزو دیدم که اونه، بارِه دَ بِلِه کوهِ صَهیون ایسته یه و قد اَزو قتی یگ صد و چل و چار هزار نفرِ دیگه ام

۱۴

بُود که نامِ بارِه و نامِ آتِه شی دَ بِلِه پِشانِی ازوا نِوشته بُود. ^۲ اوخته ما یگ آواز ره از آسمو شِنیدم که رقمِ آوازِ

اُو های کَلو و مِثلِ آوازِ گَرگُرداغِ قوی بُود. اُمُو آواز ره که شِنیدم رقمِ آوازی بُود که بَرِبَطَنَوازا آوازِ بَرِبَطِ خُو ره بُر کُنه.

^۳ اونا دَ پیشِ رُوی تَخْت و دَ حُضُورِ چار مَوْجُودِ زنده و بَزُرگا سُرُودِ نو میخانند و هیچ کس نَتَنِست اُمُو سُرُود ره یاد بَگیره،

بَغیر از امزُو یگ صد و چل و چار هزار نفر که از زمی بازخِردِ شُد. ^۴ امیا کسای آسته که قد خاتُونو یگجای نَشُدده،^a

چُون پاکدامو آسته. امیا هر جای که بارِه بوره، از پُشت شی مورِه. امیا از مینکلِ اِنسان ها بَحیثِ اَولباری بلده خُدا و

بارِه بازخِردِ شُد. ^۵ دَ دانِ ازوا هیچ دروغ پِدا نَشُد، چراکه اونا بے عیب آسته.

^a ۱۴:۴ دَ جای «قد خاتُونو یگجای نَشُدده» دَ زبونِ یونانی «خودون ره قد خاتُونو ناپاک نَکده» نوشته یه.

سه ملایکه

۶ اوخته یگ ملایکه دیگه ره دیدم که د مینکل آسمو پرواز موكد و خوشخبری ابدی ره قد خو دشت تا او ره بلده کسای اعلان کنه که د روی زمی زندگی مونه، یعنی بلده هر ملّت و طایفه و زبو و قوم. ۷ او د آواز بلند گُفت: "از خدا بترسید و او ره ستایش کنید، چون ساعت شی رسیده که او قضاوت کنه. امو که آسمو و زمی و دریا و چشمه های او ره پیدا کده، او ره پرستش کنید!"

۸ د امزو غیت یگ ملایکه دیگه یعنی ملایکه دوومی از پشت ازو آمده گُفت: "سقوط کد، بائِل بزرگ سقوط کد! امو شار که پگ ملّت ها ره وادار کد تا از شراب دیونه کُننده زناکاری ازو وچی کنه سقوط کد." ۹ اوخته ملایکه سوومی، از پشت ازو آمده د آواز بلند گُفت: "هر کسی که جانور وحشی یا مجسمه ازو ره پرستش کنه یا نشان ازو ره د بله پیشانه یا د بله دست خو قبول کنه، ۱۰ او ام از شراب غَضَبِ خدا که خالص آسته و د پيله خشم-و-قار خدا شیو شده، وچی مونه. او قد آتش و گوگرد د حضور ملایکه های مقدّس و د حضور باره عذاب موشه ۱۱ و دود عذاب ازو تا ابدالابد باله موره. کسای که جانور وحشی و مجسمه ازو ره پرستش مونه یا نشان نام ازو ره قبول مونه، اونا شاو و روز آرامش ندره." ۱۲ د اینجی صبر-و-حوصله مقدّسین د کار آسته که احکام خدا ره د جای میره و ایمان خو ره د عیسی نگاه مونه. ۱۳ اوخته یگ آواز ره از آسمو شنیدم که گُفت: "نوشته کو: نیک د بخت امزو کسای^a که بعد ازی د راه مولا مومره." و روح مویگه: "آره، اونا از زحمتای خو آرام موشه، چون اعمال ازو اونا ره د مبال مونه."

شروع کار دروگرا

۱۴ د امزو غیت دیدم که اونه، یگ اور سفید پیدا شد و د بله ازو یگ کس رقم «باچه انسان» ششتند که یگ تاج طلائی د سر خو و یگ داس تیز د دست خو دشت. ۱۵ اوخته یگ ملایکه دیگه از خانه خدا برو آمده د آواز بلند د امزو کسی که د بله اور ششتند، گُفت: "داس خو ره بدون و درو کو، چون فصل درو رسیده و حاصل زمی پخته شده." ۱۶ پس امو کسی که د بله اور ششتند، داس خو ره د بله زمی دوند و حاصل زمی درو شد. ۱۷ بعد ازو یگ ملایکه دیگه از خانه خدا که د عالم باله آسته، برو آمد و او ام یگ داس تیز دشت. ۱۸ د امزو غیت یگ ملایکه دیگه از قربانگاه آمد که د بله آتش اختیار دشت و د آواز بلند د صاحب داس تیز گُفت: "داس تیز خو ره بدون و خوشه های انگور ره از تاگ زمی جم کو، چراکه انگورای شی پخته شده." ۱۹ پس امو ملایکه داس خو ره د بله زمی دوند و انگورای زمی ره جم کده د چرخشت^b کته غَضَبِ خدا اندخت. ۲۰ اونا د مینه چرخشتی که برو از شار بود، قد پای لغه شد و خون از چرخشت جاری شده تا بلندی قیضه دان آسپ د اندازه شونزده صد دوره^c استدیمر ربی شد.

هفت ملایکه و هفت بلا

۱۵ بعد ازو یگ علامت بزرگ و عجیب دیگه ره د عالم باله دیدم: هفت ملایکه بود که هفت بلا دشت که اونا بلا های آخری بود، چون قد امزوا غَضَبِ خدا تکمیل شد. ۲ اوخته یگ چیز ره دیدم که رقم دریای شیشه که آتش خورده بشه، معلوم موشد و کسای که د بله جانور وحشی و مجسمه شی و د بله عدد نام ازو پیروز شد، د بغل دریای شیشه ایسته بود و بریط های خدا د دستای ازو بود. ۳ و اونا سرود موسی خدمتگار خدا و سرود باره ره میخاند و موكُفت:

^a ۱۴:۱۳ د جای «امزو کسای» د زبون یونانی «مرده های» نوشته یه. ^b ۱۴:۱۹ چرخشت یگ حوضچه ره موكُفت که د مینه شی انگور لغه موشد. ^c ۱۴:۲۰ شونزده صد دوره استدیمر تقریباً ۳۰۰ کیلومیتر موشه.

”کارای تُو بزرگ و عجیب آسته،
 آی خداوند-خدای قادرِ مُطلق!
 راه های تُو عادلانه و حق آسته،
 آی پادشاهِ مِلّت ها.
 ۴ آی خداوند، کی آسته که از تُو نترسه
 و د نام تُو حمد-و ثنا نگیه؟
 چون تنها تُو مُقدّس آستی
 و تمامِ مِلّت ها مییه
 و د حُضور تُو پرستش مونه،
 چراکه کارای عادلانه تُو برملا شده.“

۵ بعد از ی دیدم که مُقدّسترین جای جایگاهِ صدوقِ شهادت د عالمِ باله واز شد ۶ و از مُقدّسترین جای، هفت ملایکه قد هفت بلا بُرو آمد. ۷ اوخته یکی امزو چار موجود زنده، د امزو هفت ملایکه هفت پیلِه طَلایی دد که پُر از غَضَبِ خدای بود که تا ابدالاباد زنده یه. ۸ مُقدّسترین جای از دودِ بزرگی-و-جلالِ خدا و از قدرتِ ازو پُر شد و هیچ کس د مُقدّسترین جای درآمده ننتست تا غیبتیکه هفت بلای امزو هفت ملایکه تکمیل شد.

هفت پیلِه غَضَبِ خُدا

۱ اوخته یگ آوازِ بلند ره از مُقدّسترین جای شنیدم که د امزو هفت ملایکه موگفت: ”بورید و امو هفت پیلِه غَضَبِ خُدا ره د بله زمی شیو کُنید.“ ۲ پس ملایکه اولی رفته پیلِه خُو ره د بله زمی شیو کد و دانه های بدرنگ و درناک د جانِ مردمای بُر شد که نشانِ جانورِ وحشی ره د جسمِ خُو دشت و مُجَسِمِه ازو ره پرستش موكد. ۳ بعد ازو ملایکه دوّم پیلِه خُو ره د دریا شیو کد و دریا رقمِ خُونِ مرده جور شد و تمامِ زندهجانای که د دریا بود، مُرد. ۴ بعد ازو ملایکه سِوّم پیلِه خُو ره د دریاچه ها و چشمه های آو شیو کد و اونا خُونِ جور شد. ۵ اوخته از ملایکه که نگاهوانِ آو ها آسته شنیدم که موگفت:

”تُو عادلِ آستی، آی قُدوس که آستی و بودی،

چون امی رقمِ قضاوتِ کدی؛

۶ ازی که اونا خُونِ مُقدّسین و پیغمبرا ره ریختند،

تُو بلده ازوا خُونِ ددی تا وچی کُنه، چون اونا سزوار شی بود.“

۷ و شنیدم که از قربانگاه جواب آمده گفت:

”آری، آی خداوند-خدای قادرِ مُطلق،

قضاوتِ های تُو برحق و عادلانه آسته.“

۸ بعد ازو ملایکه چارم پیلِه خُو ره د بله آفتو شیو کد و د آفتو قدرت دده شد که مردم ره قد آتش خُو بسوزنه. ۹ مردم از شدتِ گرمی سوخت و د نامِ خدای که د بله امزی بلا ها قدرت دَره، کُفرگویی کد و اونا توبه نکد و خُدا ره ستایش نکد. ۱۰ بعد ازو ملایکه پنجم پیلِه خُو ره د بله تختِ جانورِ وحشی شیو کد و پادشاهی ازو د تریکی غرق شد. مردم از درد-و-رنجِ زبونای خُو ره میخپید ۱۱ و بخاطرِ دردِ ها و دانه های خُو د خدای آسمو کُفر موگفت و از کارای خُو توبه نَموکد. ۱۲ بعد ازو ملایکه ششم پیلِه خُو ره د بله دریای کُنه فرات شیو کد و آو ازو خُشک شد تا راه بلده پادشایونِ مشرقِ آماده شنه. ۱۳ اوخته دیدم که از دانِ اژدار و از دانِ جانورِ وحشی و از دانِ پیغمبرِ دروغی سه ارواحِ ناپاک رقمِ قوقری بُرو مییه.

۱۴ اونا ارواح جنیات آسته که مُعجزه ها نشو میدیه و د پیش پادشایون تمام دُنیا موره تا اونا ره بلده جنگ روز بزرگ خدای قادر مُطلق جَم کنه. ۱۵ - "اینه، ما رقم دز مییم! نیک د بخت کسی که بیدار مومنه و کالا د جان خُو دره؛ نَشَنه که اُو لُج راه بوره و مردُم شرمگاه ازو ره بنگره. ۱۶ - "ا - پس امو سه ارواح ناپاک، پادشایو ره د یگ جای که د زبونِ عبرانی «هار مگیدون»^b مَوگیه، جم کد.

۱۷ بعد ازو ملایکه هفتم پيله خُو ره د هوا شیو کد و یگ آواز بلند از مُقدَّستَرین جای، از تخت بر شده گُفت: "خلاص شد. ۱۸ اوخته آتشک ها، آواز ها و گرگردراغ ها پیدا شد و یگ زلزله قوی رُخ دد، رقمیکه از پیدایش انسان د روی زمی امی رقم زلزله قوی و شدید واقع نشد. ۱۹ شار بزرگ د سه حصه تقسیم شد و شارای ملت ها بیرو شد. خدا بابل بزرگ ره یاد کد و جام شراب غصب خُو ره دزو دد. ۲۰ و تمام جزیره ها گم شد و کوه ها پیدا نشد. ۲۱ از آسمو زاله های کته د اندازه شش سیر^d د بله مردُم بارید و مردُم بخاطر امزی زاله ها د خدا کُفر مَوگُفت، چراکه امی بلا کلو سخت بود.

فاحِشه کته

۱۷ اوخته امزو هفت ملایکه که هفت پيله دشت، یگ شی آمده دز مه گُفت: "بیه که جزای امزو فاحِشه کته ره که د بله آو های کلو ششته، دز تو نشو بدیم. ۲ پادشایون دُنیا قد ازو زنا کد و باشنده های روی زمی از شراب زناى ازو نیشه شد. ۳ پس امو ملایکه مَره د روح د یگ بیابو بُرد و د اُونجی یگ خاتو ره دیدم که د بله جانور وحشی سُرُخ رنگ سوار شد که جسم جانور پُر از نام های کُفرآمیز بود و هفت سر و ده شاخ دشت. ۴ امو خاتو کالای آرغوانی و سُرُخ رنگ د جان خُو دشت و قد طِلا و دانه های قیمتی و مرواری ها مَزین شد. او د دست خُو یگ پيله طِلابی دشت که پُر از بدکاری و نجاست زناى شی بود. ۵ د بله پیشانه ازو اینی نام نوشته بود که یگ راز آسته: «بابل بزرگ، آبه فاحِشه ها و نجاست زمی.» ۶ و ما دیدم که امو خاتو از خُون مُقدَّسین و از خُون شاهدای عیسی نیشه بود و ما از دیدون ازو به اندازه خيرو شدیم. ۷ لیکن امو ملایکه دز مه گُفت: "چرا خيرو شدی؟ ما راز خاتو و راز امزو جانور وحشی ره که هفت سر و ده شاخ دره و خاتو ره د بله خُو موبره دز تو بیان موم. ۸ امو جانور وحشی ره که دیدی، یگ زمان بود، مگم آلی نیبه؛ او د زودی از چاه به آخر بر موشه و سون نابودی خُو موره. باشنده های روی زمی که نام های شی از شروع پیدایش عالم د کتاب حیات نوشته نشده، از دیدون امزی جانور وحشی خيرو موشه، چراکه او یگ زمان بود، و آلی نیبه ولی د آینده مییه.

۹ د اینجی ذهنی د کار آسته که حکمت دشته بشه: امو هفت سر، هفت تپه آسته که خاتو د بله شی ششته. اونا امچنان هفت پادشاه آسته ۱۰ که پنج ازوا سقوط کده؛ یگ شی آسته و دیگه شی هنوز نَمده و غیبتیکه بییه، او باید بلده یگ مدت کم بُمنه. ۱۱ امو جانور وحشی که یگ زمان بود و آلی نیبه، او پادشاه هشتم آسته و د امزو هفت تعلق دره و سون نابودی خُو موره. ۱۲ و امو ده شاخ ره که دیدی، اونا ده پادشاه آسته که هنوز د پادشاهی نرسیده، لیکن بلده ازوا اختیار دده موشه که مدت یگ ساعت قد جانور وحشی قتی پادشاهی کنه. ۱۳ امیا یگ مقصد دره و قدرت و اختیار خُو ره د جانور وحشی میدیه. ۱۴ اونا د ضد باره جنگ مونه، لیکن باره د بله ازوا پیروز موشه، چراکه او رب-الاریاب و شاه شاهان آسته و کسای که قد ازو قتی آسته کوی شده ها و انتخاب شده ها و وفادار آسته."

۱۵ بعد ازو ملایکه دز مه گُفت: "امو آو ها ره که دیدی، جای ره که فاحِشه ششته، اونا قوم ها، جماعت ها، ملت ها و زبونا آسته. ۱۶ و امو ده شاخ و جانور وحشی ره که دیدی، اونا از فاحِشه بدبر موشه و او ره بیرو کده لُج-و-لق ايله مونه؛ اونا گوشت ازو ره موخوره و او ره د آتش موسوزنه. ۱۷ چون خدا ای ره د دل های ازوا قرار دده که مقصد ازو ره پوره کنه

^a ۱۶:۱۵ امکان دره که آبه ۱۵ گفتار مستقیم عیسی مسیح بشه که د یوختا مَوگیه. ^b ۱۶:۱۶ «هار مگیدون» یعنی «کوه مگیدو». ^c ۱۶:۲۰ د جای «گم شد» د زبون یونانی «دوتا کد» نوشته یه. ^d ۱۶:۲۱ د جای «شش سیر» د زبون یونانی «تالنت» نوشته یه.

و اتفاق کده پادشاهی خُو ره دَ جانورِ وَحشی تسلیم کُنه تا کلامِ خُدا پُوره شُنه. ^{۱۸} و اُمُو خاتو ره که دیدی، اُو شارِ بزرگ آسته که دَ بِلَه پادشایونِ زمی حُکمرانی مونه.

سَقُوطِ شارِ بابل

۱۸ بعد ازو یگ ملایکه دیگه ره دیدم که از آسمو تاه مییه. اُو قُدرت-و-اِختیارِ کلو دشت و زمی از شکوه-و-جلال شی روشو شد. ^۲ اُو دَ آوازِ بلند چیغ زده گُفت:

”سَقُوط کد، بابلِ بزرگ سَقُوط کد!

اُو جای بُود-و-باشِ جنیات جور شده،

پناهگاهِ هر روحِ ناپاک

و پناهگاهِ هر مُرغِکِ ناپاک و نَفَرَتِ اَنگیز.

^۳ چُون پَگِ مِلَّتِ ها از شرابِ دیونه کُننده زناکاری ازو وُچی کده

و پادشایونِ دُنیا قد ازو زنا کده

و تُجارایِ دُنیا از عیاشی کلونِ ازو دَوْلتمند شده.

^۴ اوخته یگ آوازِ دیگه ره از آسمو شِنیدم که مُوگُفت: ”اَی قوم مه، از مَنَه ازو بُر شِنید، نَشُنه که دَ گُناه های ازو شریک شِنید و بلاهای شی دَ بِلَه از شُمُو بییه، ^۵ چراکه گُناه های ازو تا آسمو رَسیده و خُدا شرارت های شی ره دَ یاد خُو اُورده.

^۶ چیزی ره که اُو دده، بلده شی پس بدید و مُطابقِ اعمالِ ازو دُوچند شی ره دَزُو پس بدید. دَ جامی که اُو گت کده، دُو برابر بلده شی گت کُئید. ^۷ دَ اندازه که اُو خود خُو ره شان-و-شوکت دَد و عیاشی کد، دَ امزُو اندازه اُو ره عذاب و غم

بدید، چراکه دَ دل خُو مُوگیه: ’ما مِثِلِ مَلِکِه شِشْتُم و بیوه نییم و هرگز غم نَمینگرم. ^۸ پس بلاهای ازو دَ یگ روز دَ بِلَه ازو مییه، یعنی مرگ و ماتم و قحطی؛ و اُو دَ آتشِ مُوسوزه، چُون خُداوند-خُدای که اُو ره قضاوت مونه، قُدرتمند آسته.

^۹ پادشایونِ زمی که قد شی زنا کده و قد ازو دَ عیاشی زندگی کده، وختی دُودِ سوختونِ ازو ره بِنگره، دَ حالِ ازو چخرا و ماتم مونه. ^{۱۰} اونا از ترسِ عذابِ ازو دُور ایسته شده، مُوگیه:

’وای، وای، اَی شارِ بزرگ! اَی بابل، اَی شارِ زور تو،

که دَ یگ ساعت جزای تو دَ بِلَه تُو اَمدا!‘

^{۱۱} تُجارایِ دُنیا بلده ازو چخرا و ماتم مونه، چراکه دیگه هیچ کس مال-و-اَسبابِ ازوا ره نَمیخَره، ^{۱۲} نَه طِلا و نُقره و سنگای قِیمتی و مُرواری های ازوا ره؛ نَه کتانِ نَرم و رَختِ اَرغوانی و اَبَریشُم و رَختِ سُرَخ رَنگِ ازوا ره؛ نَه هر رقمِ چبو های

خوشبُوی و رقمِ رقمِ چیزایِ صَدفی و هر رقمِ چیزایِ چبو قِیمتی، بَرنجی، اَینی و سنگِ مَرَمری ازوا ره؛ ^{۱۳} نَه دارچینی و مَسالِه دیگ و عَطرها و مُر و کُنْدُر^{۱۴} ازوا ره؛ نَه شراب و روغونِ زَبْتون و بَهترین آرد و گندُمِ ازوا ره؛ نَه گاو و گوسپو و

اَسپ ها و گاڈی های ازوا ره و نَه جِسم ها و جان های انسان ها ره. ^{۱۴} اونا دَزُو مُوگیه: ’اُمُو میوه که جان تُو دَ آرزوی شی بُود، از پیش تُو رفت و تمامِ شان و شوکتِ تُو از بین رفت و اونا دیگه هرگز پیدا نَموشه. ^{۱۵} تُجارایِ امزی چیزا که

امزُو شارِ دَوْلتمند شده، از ترسِ عذابِ ازو دُور ایسته مُوشه و چخرا و ماتم کده ^{۱۶} مُوگیه: ’وای، وای! اَی شارِ بزرگ که کالایِ کتانِ نَرم و رَختِ اَرغوانی و سُرَخ رَنگِ دَ جان تُو بُود و قد طِلا و دانه های قِیمتی و مُرواری ها مُزین بُودی!

^{۱۷} دَ یگ ساعت اِمیقَسِ داراییِ کلوی تُو از بین رفت!‘

^a ۱۸: ۱۳ «مُر و کُنْدُر» شِلیم یگ درختِ خاص آسته که دُود شی خوشبُوی میدیه.

و تمام کشتی‌وانا و مسافرهای کشتی، خدمتگرای کشتی و پگ کسای که کار-و-بار شی د دریا بُود، دُور ایسته شُد
 ۱۸ و غیبیکه دُود سوختون ازو ره دید، اونا فریاد کده گُفت: 'کُدَم شار رقم امزی شار بزرگ آلی بُوده؟' ۱۹ و اونا خاک د
 سر خُو آندخته چخرا و ماتم کد و چیغ زده گُفت: 'وای، وای د حال شار بزرگ که د اُنجی تمام کسای که د دریا کشتی
 دشت، از دارایی شی دولتَمند شُد! او د یگ ساعت بیرو شُد! ۲۰ آی آسمو، بلده نابودی ازو خوشی کُو! آی مُقدَسین و
 رسولا و پیغمبرا خوشی کُنید! چراکه خُدا د حق شُمو د ضِد ازو قضاوت کد.'

۲۱ اوخته یگ ملایکه قُدرتمند، یگ سنگ ره که رقم سنگ آسیا آلی کته بُود گِرِفته د دریا پورته کد و گُفت: "امیطور قد
 شدت شار بزرگ بابل سرنگون موشه و دیگه هرگز پیدا نموشه. ۲۲ آواز بریطنوازا و بیت خانا و تولهچی ها و شیپورنوازا
 دیگه هرگز دز تو شنیده نموشه و هیچ صنعتگر از هیچ کسب دیگه هرگز دز تو پیدا نموشه. آواز سنگ آسیا دیگه هرگز دز
 تو شنیده نموشه. ۲۳ روشنی چراغ دیگه هرگز دز تو روشنی نمیدیه و آواز بیری و داماد دیگه هرگز دز تو شنیده نموشه،
 چراکه تجارای تو د بله مردمای دُنیا باداری کد و د وسیله جادوگری تو تمام ملت ها گمراه شُد ۲۴ و دز تو خون پیغمبرا و
 مُقدَسین و تمام کسای که د روی زمی د قتل رسید، پیدا شُد."

خوشی د عالم باله

۱ بعد ازی چیزا یگ آواز بلند ره شنیدم که رقم آواز جمعیت کته آلی د عالم باله مَوگُفت:

"حمد-و-ثنا د خُداوند!

نجات و جلال و قُدرت از خُدای مو آسته،

۲ چراکه قضاوت ازو دُرست و عادلانه یه.

او د بله فاجِشه کته قضاوت کد،

که دُنیا ره قد زناکاری خُو فاسد کده.

او اِنْتقام خُونِ خدمتگرای خُو ره ازو گِرِفت."

۳ اونا بسم گُفت:

"حمد-و-ثنا د خُداوند!

دُود شارِ بابل تا اَبَدالاباد باله موره."

۴ اوخته امو بیست و چار بزرگ و چار موجود زنده روی د خاک اُفتده خُدا ره که د بله تَخْت شِشتند، سَجده کد و گُفت:

"آمین، حمد-و-ثنا د خُداوند!"

۵ بعد ازو از تَخْت یگ آواز بُر شُد که مَوگُفت:

"خُدای مو ره حمد-و-ثنا بگید،

آی تمام خدمتگرای ازو،

آی تمام کسای که ازو ترس دَرید،

چی ریزه و چی کته."

۶ د اَمزو غیت یگ چیز ره شنیدم که رقم آواز جمعیت کته بُود، رقم آواز آو های کلو و رقم آواز گرگردراغ های قوی که
 مَوگُفت:

"حمد-و-ثنا د خُداوند!

خُداوند-خُدای مو،

امو قادرِ مُطلق پادشاهی مَوکنه.

۷ بید که شادی و خوشحالی کنی

و او ره بزرگی-و-جلال بدی!

چون زمان توی باره رسیده

و بیری شی خود ره آماده کده؛

۸ دزو اجازه دده شده

تا کتان نرم و روشو و پاک بپوشه.

مقصد کتان نرم اعمال نیک مقدسین آسته.

۹ اوخته ملایکه دز مه گفت: "نوشته کو: نیک د بخت کسای که د مهمانی توی باره دعوت شده!" او امچنان دز مه گفت: "اینمیا کلام حقیقی خدا آسته." ۱۰ و ما د پیش پای شی اُفتدُم تا او ره سجده کنم، لیکن او دز مه گفت: "ای کار ره نکو! ما قد ازتو و قد برارون تو که د باره عیسی مسیح شاهی میدیه، همکار آستم. تنها خدا ره سجده کو! چون شاهی عیسی روح نبوت آسته."

۱۱ اوخته دیدم که آسمو واز شد و د اونجی یگ اسپ سفید بود که نام سوار شی «امین» و «حق» بود؛ او قد عدالت قضاوت مونه و جنگ موکته. ۱۲ چیمای شی رقم آنگه آتش بود و د بِلِه سر شی تاج های کلو؛ یگ نام دزو نوشته بود که هیچ کس نموفامه بغير از خود شی. ۱۳ او یگ چپن د جان خو دشت که د خون غوئه شد و نام ازو «کلام خدا» گفته موشد. ۱۴ لشکر های آسمانی که د بِلِه اسپ های سفید سوار بود و کالاهای کتان سفید و پاک د جان خو دشت، از پشت ازو مورفت. ۱۵ از دان ازو شمشیر تیز بر موشه تا قد ازو ملت ها ره بزنه. او قد سوئه آینی د بِلِه ازوا حکمرانی مونه و چرخشت شراب غضب خدای قادر مطلق ره قد پای خو لغه مونه. ۱۶ د چپن و ران شی اینی نام نوشته یه: «شاه شاهان و رب-الارباب.»

۱۷ اوخته دیدم که یگ ملایکه د آفتو ایسته بود و د تمام مرغکوی که د مینکل آسمو پر میزنه، د آواز بلند چیغ زده گفت: "بید، بلده مهمانی کنه خدا جم شنید ۱۸ تا گوشت پادشایو، گوشت قومندانان، گوشت قدرتمندا، گوشت اسپ ها و سوارای ازوا و گوشت پگ مردما ره بخورید، از آزاد و غلام و کنه و ریزه ره."

۱۹ بعد ازو دیدم که جانور وحشی و پادشایون زمی قد لشکر های خو جم شد تا قد امزو اسپ-سوار و لشکر شی جنگ کنه. ۲۰ و جانور وحشی گرفتار شد و قد ازو قتی پیغمبر دروغی که د حضور ازو معجزه ها نشو میدد، ام گرفتار شد. پیغمبر دروغی د وسیله امزو معجزه ها کسای ره گمراه کدد که نشان جانور وحشی ره د جسم خو قبول کدد و مجسمه ازو ره پرستش موکد. اونا هر دوی شی زنده د دریاچه آتش که قد گوگرد سوخته ری بی بود، اندخته شد. ۲۱ باقی منده ازوا قد شمشیری که از دان اسپ-سوار بر موشد، کشته شد و تمام مرغکو خود ره از گوشت ازوا سیر کد.

هزار سال

۲۰ بعد ازو یگ ملایکه ره دیدم که از آسمو تاه میبه و کلی چاه به آخر د پیش شی آسته و یگ زنجیر کنه د دست خو دَره. ۲ او امو آژدار یعنی امو مار قدیمی ره که ابلیس یا شیطان آسته، دستگیر کد و او ره بلده یگ هزار سال بندی کد. ۳ او ره د چاه به آخر پورته کد و درگه ره د روی شی بسته کده مهر-ولاک کد تا او دیگه ننته ملت ها ره گمراه کنه تا امو یگ هزار سال د آخر برسه. بعد ازو بلده یگ وخت کم او باید ایله شنه.

۴ اوخته تخت ها ره دیدم و کسای که د بِلِه ازوا ششتند، دزوا اختیار قضاوت کدو دده شد. امچنان جان های کسای ره دیدم که بخاطر شاهی عیسی و بخاطر کلام خدا سر شی بریده شد. اونا جانور وحشی و یا مجسمه شی ره پرستش نکدد و نشان ازو ره د پیشانه ها و یا د دستای خو قبول نکدد. اونا دوباره زنده شد و هزار سال قد مسیح حکمرانی کد. ۵ لیکن

باقی مُرده ها تا آخرِ امزُو یگ هزار سال دُوباره زنده نشُد. ای «دُوباره زنده شُدون» اوّل آسته. ۶ نیک بخت و مُقَدّس آسته کسی که د «دُوباره زنده شُدون» اوّل حصّه دره. مرگِ دوّم د بِلّه ازوا قُدرت ندره، بلکه اونا از طرفِ خُدا و مسیح پیشوایو موشه و هزار سال قد ازو حُکمرانی مونه.

محکوم شُدون شیطو

۷ وختیکه امو هزار سال تکمیل شُد، شیطو از بندی گری خُو آزاد موشه ۸ و بُرو مییه که مِلّت ها ره د چار گوشه زمی، یعنی جُوج و ماجُوج^۹ ره گُمراه کُنه تا اونا ره بلده جنگ کدو جَم کُنه که تعدادِ ازوا رقمِ ریگ دریا آلی کلو آسته. ۹ اونا د پراخی زمی د حرکت شُد و اَرُدوگاهِ مُقَدّسین و شارِ دوست-دشتنی ره محاصره کد، لیکن از آسمو آتش بارید و اونا ره قُورت کد. ۱۰ و اِبلیس که اونا ره گُمراه کُدد، د دریاچه آتش و گوگرد آندخته شُد، د جایی که جانورِ وحشی و پیغمبرِ دروغی آندخته شُدد. اونا شاو و روز تا ابد عذاب موشه.

قضاوتِ مُرده ها

۱۱ اوخته یگ تختِ کُته سفید و امو ره که د بِلّه شی شِشُتُد دیدم. آسمو و زمی از حُضُورِ ازو دُوتا کد و بلده ازوا هیچ جای پیدا نشُد. ۱۲ و مُرده ها ره ریزه و کُنه شی ره دیدم که د پیشِ تخت ایسته بُود و کِتابا واز شُد. یگ کِتابِ دیگه ام واز شُد که او کِتابِ حیاتِ بُود و مُرده ها د مُطابقِ اعمالِ خُو که د کِتابا نوشته بُود، قضاوتِ شُد. ۱۳ و دریا مُرده های ره که د مَنه شی بُود پس دد؛ و مرگ و عالمِ مُرده ها ام مُرده های ره که د مَنه ازوا بُود پس دد و هر کس د مُطابقِ اعمالی که انجام دده بُود، قضاوتِ شُد. ۱۴ بعد ازو مرگ و عالمِ مُرده ها د دریاچه آتش آندخته شُد. دریاچه آتش مرگِ دوّم آسته. ۱۵ و هر کسی که نام شی د کِتابِ حیاتِ نوشته نشُده بُود، او د دریاچه آتش آندخته شُد.

اورشَلیم نو

۲۱ بعد ازو یگ آسمونِ نو و یگ زمینِ نو دیدم، چُون آسمونِ اوّل و زمینِ اوّل از بین رفت و دریا دیگه وجود نداشت. ۲ اوخته شارِ مُقَدّس، یعنی اورشَلیمِ نو ره دیدم که از طرفِ خُدا از آسمو تاه مییه، آماده شُده رقمِ یگ بیری که بلده شوی خُو جور شُده. ۳ و یگ آوازِ بلند ره از تختِ شِنیدم که مَوگُفت:

”اینه، جایگاهِ خُدا د مینکلِ انسان ها آسته

و او قد ازوا بُود-و-باش مونه.

اونا قومِ ازو موشه

و خُدا خود شی قد ازوا موبشه

و خُدا ازوا موشه.

۴ او هر آودیده ره از چیمای ازوا پاک مونه.

و مرگ دیگه نیسته

و ماتم و ناله و درد وجود نمیدشته بشه،

چراکه چیزای اوّل از بین رفت.“

^۸ ۲۰:۸ نام های جُوج و ماجُوج یگ تشبیه بلده جمعیتِ مِلّت ها آسته.

۵ اوخته امو که د بِلَه تَخْت شَشْتُد، گُفت: «اینه، تمام چیزا ره از نو جور مُونم.» و بسم گُفت: «نوشته کو، چراکه امی توره ها قابلِ اِعْتِماد و حَقِیْقَت اَسْتَه.»^۶ بسم دَز مه گُفت: «تکْمیل شُد! ما «اَلْف و یا» و «شُرُوع و خْتَم» اَسْتَم. هر کسی که تَشْنه یَه، ما از چِشْمِه اَب حِیَات مُفْت-و-رایگان دَز شی میدیم.^۷ و هر کسی که پیروز شنه، وارثِ پگِ امزی چیزا موشه و ما خُدای اَزُو موبَسْم و اُو فرزند^۸ مه. ^۸ لیکن تَرَسُوها، بے ایمانا، فاسِدا، آدم کُشا، زناکارا، جادُوگرا، بُت پَرستا و تمام دروغگوها، جای شی دَ دریاچه اَسْتَه که قد آتِش و گوگرد سوخته ریی یَه که مرگِ دوْم اَسْتَه.»

۹ بعد اَزُو یکی امزُو هفت ملایکه که هفت پیلَه پُر از بلایِ آخِرِی دَشت، اَمَدَه دَز مه گُفت: «بیه که ما بیری ره دَز تُو نشو بدیم، خاتُونِ باره ره.»^{۱۰} اوخته اُو مَرَه دَ روح دَ یگ کوه کُته و قیل بُرد و شارِ مُقَدَّسِ اورشَلیم ره دَز مه نشو دَد که از اَسْمو از طرفِ خُدا تاه میمَد.^{۱۱} اُو شارِ پُر از جلالِ خُدا بُود و روشنی شی رقمِ سنگِ قِیْمَتی، یعنی مِثْلِ یِشْم بُود و شَفافِ مِثْلِ بَلُور.^{۱۲} اُو یگ دیوالِ کُته و قیل و دوازده درگه دَشت که دَ درگه های شی دوازده ملایکه بُود و دَ بِلَه درگه ها نام های دوازده طایفه بنی اسرائیل نَقَش شُدُد: ^{۱۳} اُو سِه درگه سُون شَرَق دَشت، سِه درگه سُون شَمال، سِه درگه سُون جَنُوب و سِه درگه سُون غَرَب.^{۱۴} دیوالِ شارِ دوازده پای-سنگ دَشت که دَ بِلَه ازوا نام های دوازده رَسُولِ باره نَقَش شُدُد.

۱۵ امو ملایکه که قد ازمه توره مَوگُفت، یگ سیخِ اندازه گیریِ طَلایی دَشت تا شار و درگه های شی و دیوالای شی ره اندازه بگیره.^{۱۶} شار دَ شکلِ چارکُنجی بُود و دِرازی شی دَ اندازه بر شی بُود. امو ملایکه شار ره قد امزُو سیخِ اندازه گِرِفت که دِرازی اَزُو دوازده هزار تیر پورَتُو^b بُود و دِرازی و بر و بلندی شی یگ برابر بُود.^{۱۷} اُو دیوال شی ره ام اندازه گِرِفت که یگ صد و چل و چار توغی^c بُود، مُطابِقِ اندازه گیریِ اِنسان که ملایکه اَزُو کار میگیرفت.^{۱۸} دیوال شی از یِشْم جور شُدُد و خودِ شار از طَلایی خالِص جور شُدُد که رقمِ شیشَه پاک بُود.^{۱۹} پای سنگ های دیوالِ شارِ قد هر رقم سنگ های قِیْمَتی مُزَبِن شُدُد: پای سنگِ اوّل یِشْم بُود، دوّمی یاقوتِ نیلی، سوّمی عقیقِ آوی، چارمی زَمَرُد،^{۲۰} پَنجَمی عقیقِ سُرَخ، شَشَمی عقیقِ جگری، هفتمی زَبَرَجِدِ زَرَد، هشتمی عقیقِ آسمانی، نُهَمی یاقوتِ زَرَد، دَهَمی عقیقِ سَوَز، یازدَهَمی فیروزه و دوازدهَمی لعلِ کَبُود.^{۲۱} امو دوازده درگه، دوازده مُرواری بُود، هر درگه از یگ مُرواری جور شُدُد. سَرکِ کُته شار از طَلایی خالِص بُود، پاک رقمِ شیشَه.

۲۲ ما هیچ خانه خُدا دَ امزُو شار ندیدم، چراکه خُداوند-خُدای قَادِرِ مُطَلَق و باره، عِبادتگاهِ اَزُو اَسْتَه.^{۲۳} و شار دَ آفتو و ماهتو ضرورت ندره که دَ بِلَه شی روشنی کُنه، چراکه جلالِ خُدا اُو ره روشو مونه و باره چراغِ اَزُو اَسْتَه.^{۲۴} مِلَّت ها دَ روشنی اَزُو راه موره و پادشایونِ زمی شان-و-شوکت خُو ره دَ مَنَه اَزُو میره.^{۲۵} درگه های شی دَ عَیْتِ روز بسته نموشه، چراکه شاو دَ اُونجی وجودِ نَمیدشته بَشَه.^{۲۶} مردُم شان-و-شوکت و ثُرُوتِ مِلَّت ها ره دَ مَنَه اَزُو میره.^{۲۷} و هیچ چیزِ ناپاک دَ مَنَه اَزُو داخلِ نموشه و نه ام کسی که کارای زِشت ره انجام بدیه یا فریبکاری کُنه، بلکه تنها کسای که نام های ازوا دَ کتابِ حِیَاتِ باره نوشته شده، داخلِ موشه.

دریای آب حیات

۱ اوخته امو ملایکه دریای آب حیات ره دَز مه نشو دَد که رقمِ بَلُورِ اَلّی شَفاف بُود و از تَخْتِ خُدا و باره جاری موشد^۲ و از مینکلِ سَرکِ کُته شار تیر موشد. دَ هر دُو بَغْلِ دریا درختِ حِیَاتِ بُود که دوازده دفعه میوه میگیرفت یعنی دَ هر ماه میوه خُو ره میدد و بِلگای امزُو درختِ بِلَدَه شَفایِ مِلَّت ها بُود.^۳ دَ اُونجی دیگه هیچ لعنت و جُودِ نَمیدشته بَشَه. تَخْتِ خُدا و باره دَ مَنَه شار موبَشَه و خِدْمتگرایِ خُدا اُو ره عِبادتِ مونه.^۴ اونا چهره اَزُو ره مینگره و نام شی

^a ۲۱:۷ دَ جای «فرزند مه» دَ زبون یونانی «باچه مه» نوشته یه. ^b ۲۱:۱۶ دوازده هزار «تیر پورَتُو» تقریباً ۲۴۰۰ کیلومتر موشه. ^c ۲۱:۱۷ یگ صد و چل و چار توغی، تقریباً ۷۲ متر موشه.

دَ پيشانِه ازوا مُوشه. ^۵ دَ اُونجی دِیگه شاو نُموشه و اونا دَ روشنی چِراغ و روشنی آفتو ضرورت نَمیدشته بَشه، چُون خُداوند-خُدا بلده ازوا روشنی میدیه و اونا تا اَبداً اَباد حُکمرانی مُونه.

^۶ و ملایکه دَز مه گُفت: ”امی توره ها قابلِ اِعتِماد و حقیقت آسته. خُداوند-خُدا ای ارواح پیغمبرا، ملایکه خُو ره ری کده تا چیزای ره که دَ زودی باید واقع شُنه دَ خِدْمَتگاری خُو نشو بدیه.“

^۷ عیسی مُوگیه: ”اینه، ما دَ زودی مییم! نیک دَ بخت کسی که توره های پیشگویی امزی کتاب ره دَ دل خُو نگاه کنه.“
^۸ ما یوحنا کسی آسْتَم که امی چیزا ره شِنیدْم و دیدْم. و غیبتیکه شِنیدْم و دیدْم، دَ پایای امزو ملایکه که امی چیزا ره دَز مه نشو دَد، اُفتدْم تا او ره سَجده کنْم. ^۹ لیکن او دَز مه گُفت: ”ای کار ره نکُو. ما قد ازتُو و قد برارون تُو پیغمبرا و قد کسای که توره های امزی کتاب ره نگاه مُونه، همخِدمت آسْتَم. تنها خُدا ره سَجده کُو!“ ^{۱۰} بعد ازو دَز مه گُفت: ”توره های پیشگویی امزی کتاب ره مُهر-و-لاک نکُو، چراکه وخت نزدیک آسته. ^{۱۱} کسی که بدکار آسته، بیل که دَ بدکاری خُو اِدامه بدیه و کسی که فاسِد آسته، بیل که دَ فِساد خُو اِدامه بدیه و کسی که عادل آسته، بیل که دَ عدالت خُو اِدامه بدیه و کسی که مُقدَّس آسته، بیل که خود ره مُقدَّس نگاه کنه.“

^{۱۲} عیسی مُوگیه: ”اینه، ما دَ زودی مییم! اَجْر مه قد ازمه قتی آسته تا دَ هر کس مُطابقِ اِعمال شی بدیم. ^{۱۳} ما «اَلِف و یا» آسْتَم، «اَوَّل و اَخر» و «شُرُوع و خْتَم.» ^{۱۴} نیک دَ بخت کسای که چِپَنای خُو ره مُوشویه تا دَ درخت حیات حق دَشته بَشه و بَتنه از درگه دَ شار داخل شُنه. ^{۱۵} دَ برون شار سَگا، جادوگرا، زناکارا، آدمکُشا، بُت پرستا و تمام کسای آسته که دروغ ره خوش دَره و دروغ مُوگیه. ^{۱۶} ما عیسی، ملایکه خُو ره ری کدْم تا دَز شُمو دَ باره امزی چیزا دَ جماعت های ایماندارا شاهدی بدیه. ما ریشه و نسل داوود و سِتاره روشن صُبح آسْتَم.“

^{۱۷} روح و بیری مُوگیه: ”بیه.“

و هر کسی که میشنوه، بُگیه: ”بیه.“

و هر کسی که تَشنه یه، بییه

و هر کسی که دل شی آسته، از آب حیات مُفت-و-رایگان بگیریه.

^{۱۸} ما یوحنا تمام کسای ره که توره های پیشگویی امزی کتاب ره میشنوه خبردار مُونْم: اگه کدْم کس دَ امزیا کدْم چیز اِضافه کنه، خُدا بلاهای ره که دَ امزی کتاب نوشته شُدِه، دَ بله ازو اِضافه مُونه. ^{۱۹} و اگه کدْم کس از توره های پیشگویی امزی کتاب کدْم چیز کم کنه، خُدا او ره از درخت حیات و از شار مُقدَّس که دَ امزی کتاب ذکر شُدِه، بے نصیب مُونه.

^{۲۰} اَمُو که شاهد امزی چیزا آسته، مُوگیه: ”اَره، ما دَ زودی مییم.“ آمین! بیه ای مولا عیسی.

^{۲۱} فِیض مولا عیسی نصیب پگ [مُقدَّسین] ^a شُنه. آمین.

^a ۲۲:۲۱ دَ بعضی نُسخه ها کَلِمه «مُقدَّسین» نوشته نییه.